

Suflet de robot

Persoanele

Povestitorul

Bițu

Miti

Felicia

} adolescenți

Unchiul Victor, savant cibernetician

Nelu Mefebe (Robot)

Silvia

Mircea

Iloria

Mioara

Ileana

Doctorul

} adolescenți

Tabloul I

Față de cortină : un ecran. Semiîntuneric, scăldat în jocuri de lumini și penumbră colorate. Din culise răsună cîntecul „Viață, viață, te salut !” :

VIATĂ, VIAȚĂ, TE SALUT !

1

Refren :

Viață, viață, te salut !
Te salut prin minde fapte,
Ce din vise s-au născut
Și ca lanurile coapte
Spre lumină au crescut...
Viață, viață, te salut !
Viață, viață, te iubesc !
Pentru ce mi-ai dat tu mie
De cînd sînt, de cînd trăiesc,
Dragoste și omenie
Care nu îmbătrînesc
Viață, viață, te iubesc !

Cînt cu inima bogată
Ziua care mi-a fost dată
Sub o stea ce veșnic suie
Pe-un pămînt cum altul nu e !

Refren...

2

Cînt cu inima vrăjită
Ziua ce mi-a fost ursită
Cînd am spus înflă oară
Cea mai dragă vorbă : țară !

Refren...

După terminarea cîntecului, se aude vocea Povestitorului.

POVESTITORUL (nu apare, glasul lui se aude la microfonul asupra căruia se proiectează o rază portocalie): Ei, dragi copii, va fi odată ca niciodată, că dacă nu va fi, nu am avea ce povesti... (De aici încolo, spusele Povestitorului vor fi ilustrate prin proiecții de desene animate, reproducând întii diferite obiecte, apoi sugerind cele descrise în continuare.) ...Așadar, va fi pe vremea când pustiurile pământului nu vor mai fi pustiuri, ci întinse regiuni împădurite, când orașele și satele nu se vor mai deosebi și fiecare construcție va arăta ca un fagure de sticlă și oțel, când apele oceanelor vor fi transformate în băuturi răcoritoare și adăncurile lor vor putea fi locuite, va fi pe vremea când razele soarelui vor urni motoarele cele mai complicate și când a te plimba printre stele, printre galaxii, va fi ca o plimbare printre flori... (Repet: toate aceste afirmații vor fi însoțite de proiecții, spre a ne introduce în mitologia tehnică a viitorului și a crea nașterii dramatice fabuloasă atmosferă a unui basm modern.)

...Ei da, pe vremea aceea vor înflori, ca în toate vremurile, și vise. Trei prieteni, trei adolescenți, trei elevi de liceu, vor visa și ei să creeze... (Pauză.) Dar mai întii să vi-i prezentăm. Iată-i: Miti (se proiectează o rază albastră asupra lui), preocupat de cibernetică, Felicia (altă rază, roșie), specialistă în chimia maselor plastice, și Bițu (altă rază, galbenă), de asemenea preocupat de cibernetică.

Ei bine, acești prieteni, cărora li se va spune „cei trei”, vor visa să creeze un robot. Dar nu un robot oarecare. Nu! Nu un robot oarecare, cu butoane, manete și sîrme, ci un robot humanoid! Unul care să aibă întocmai înfățișarea și comportarea unui elev de seama lor.

De aceea, ei vor cere ajutorul profesorului Victor, un vestit cibernetician, unchiul lui Miti, care...

(Se ridică cortina. Decor: elemente care să sugereze un laborator ultramodern, pentru experiențe cibernetice. În scenă, unchiul Victor, Miti, Felicia, Bițu. Deocamdată, de-o parte, Robotul, spre care privesc cei patru.)

MITI: Colosal, unchiule, colossal!

VICTOR: Mda, se pare c-a ieșit binișor. Dar voi, copii, sînteți mari diavoli. Scaraoțchi în persoană!

FELICIA: De ce spuneți așa?

VICTOR: Mai întrebi de ce? M-ai făcut pe mine, om în toată firea, să particip la gluma voastră. Și încă în mare secret.

BIȚU: Dar nu e o glumă oarecare. Chiar dumneavoastră ați spus că e o glumă științifică.

ROBOTUL: Așa ați spus, tovarășe profesor. Ați spus că este o glumă științifică.

VICTOR: Asta cam așa este. (Privindu-l pe Robot.) Și voi, copii, ați făcut realmente o treabă bună. Tu, Felicia, ai creat din mase plastice un robot cu toate atributele fizice ale unui om: ten, culoare, temperatură, elasticitate, încît eu greu ar putea crede cineva că nu-i om.

FELICIA: Vă mulțumesc din suflet, tovarășe profesor.

VICTOR: Te-am rugat să-mi spui unchiule Victor, nu tovarășe profesor. Și-apoi, n-ai de ce să-mi mulțumești. Iar voi, Miti și Bițu, ați confecționat o splendidă aparatură cibernetică, mare cît o cutie de chibrituri și care, acționată de biocurenți, pune în funcțiune întregul sistem de comandă; și-atunci, dumnealui (arată spre Robot), acționează întocmai ca un om. (Către Robot.) Așa e, băiatule?

ROBOTUL: Așa, tovarășe profesor.

MITI: Lasă, unchiule, că dacă nu erai dumneata...

VICTOR: Desigur, v-am dat și eu o mîină de ajutor.

FELICIA: Dumneavoastră ați făcut totul.

VICTOR: Să nu exagerăm meritele mele, diminuindu-le pe ale voastre! Am lucrat cu toții, unii mai mult, alții mai puțin...

MITI: Unchiul Victor este obiectiv.

VICTOR: Deci, să recapitulăm: i-am imprimat robotului cîteva mii de comenzi în toate domeniile. Vorbește și cîteva limbi, poate spune poezii, anecdote. Iar pe deasupra e și un excelent polisportiv. După urechea dreaptă are o aluniță, care nu-i altceva decît un minuscul mecanism prin care-i putem imprima noi comenzi.

MITI: Unchiule, dar nu ne-ai arătat modalitatea prin care i-am putea imprima noi comenzi.

VICTOR: Ei, am fost ocupat și cu altele. Dar, deocamdată, nici nu-i nevoie. (Robotului.) Știi, băiatule, arăți binișor.

ROBOTUL: Da, tovarășe profesor, arăt binișor.

BIȚU: Parc-ar fi un coleg de-al nostru. (Miti tresare.)

MITI: Un coleg, ai spus?

FELICIA: Da, Bițu are dreptate. Parcă-i un coleg de-al nostru.

MITI: Unchiule, mi-a venit o idee colosală.

VICTOR: O fi iar vreo trăsnaie în care vrei să mă amesteci. Nu-i așa? (Miti tace.) Ei, hai, dă-i drumul!

MITI: Unchiule, ce-ar fi să luăm robotul cu noi în tabără?

VICTOR: Ce-ai spus?

MITI: Să luăm robotul în tabără, fără să se știe că-i robot.

BIȚU: Cum o să facem una ca asta?

FELICIA: Bițule, dar nu-ți dai seama? Ideea lui Miti e strașnică. (Către Victor.) Dumneavoastră ce spuneți?

VICTOR : Mde, știu eu ce să vă răspund ?
M-ați luat cam repede.

FELICIA : Am putea verifica efectiv dacă gluma noastră este pe deplin reușită. I-am putea urmări reacțiile la curenții biofizici, provocate fie de cuvinte, fie de priviri, fie de-o anumită intensitate a gândului uman. I-am putea verifica puterea de selecție.

BIȚU : Ai dreptate, Felicia ! La asta nu m-am gândit. *(Entuziasmat.)* Da, îl vom lua cu noi !

MITI : Ar fi ceva colosal, nu-i așa, unchiule ? Să circule printre oameni, fără ca aceștia să bănuie că-i robot...

VICTOR : Mde, ar fi ceva. Noi, în institut, am mai creat roboți humanoizi, dar, bineînțeles, toată lumea știa că sînt roboți. Despre dumnealui *(arată spre Robot)*, nu știm decât noi patru. *(Izbucnind în ris.)* Ei nu, că sînteți chiar Scaraoțchi în persoană !

MITI : Îl vom prezenta ca pe un vechi prieten. Îl vom spune Silviei...

VICTOR : Cine-i Silvia ?

FELICIA : Comandanta taberei. O bună colegă de-a noastră.

MITI *(continuu-și ideea)* : Da, îi vom spune : „Iată-l, Silvia, pe prietenul nostru cel mai bun, pe... pe...” Dar stai, că n-are nume.

BIȚU : Să-l botezăm Bob ! Sau Duxi ! Sau Wilibald !

FELICIA : Nu-i bine, miroase a roman științifico-fantastic.

VICTOR *(intervenind)* : Felicia are dreptate. Dacă vreți să-l prezentați ca pe un prieten, trebuie să aibă un nume obișnuit.

FELICIA : Ce-ar fi să-i spunem Nelu ?

VICTOR : Da. Nelu sună bine.

MITI : Nelu-i foarte bine, mai ales că Silvia știe că m-am împrietenit la mare cu un băiat — Nelu.

FELICIA : Trebuie să aibă și un nume de familie.

MITI : Nu-i nevoie !

BIȚU : Asta-i acum ! Fiecare avem și un nume de familie, iar el, tocmai el, prietenul pe care-l aducem în tabără, să nu aibă ? Nu se poate.

VICTOR : Sigur, nu se poate.

MITI : Dar ce nume să-i dăm ?

VICTOR : Ei, m-am gândit la un nume mai deosebit, dar, în același timp, semnificativ.

FELICIA : Și care-i acest nume ?

VICTOR : Eu v-aș propune... Mefebe... Să-l cheme Nelu Mefebe.

TOȚI TREI : Mefebe ?

VICTOR : Desigur. Me de la Miti, Fe de la Felicia și Be de la Bițu.

MITI : Colosal, unchiule !

VICTOR : Am să-i imprim, deci, o nouă comandă.

MITI : Cu ocazia aceasta vom afla și noi cum să procedăm.

VICTOR : Deocamdată, stați de-o parte. *(Lui Nelu.)* Hai, băiatule, dincolo.

NELU : Vă urmez, tovarășe profesor. *(Ies amîndoi.)*

MITI : Va fi ceva colosal. Gîndiți-vă ce mutră o să facă Mircea, care se crede imbatabil la șah, cînd va juca o partidă cu Nelu.

BIȚU : Și Horia se crede cel mai talentat polisportiv din școală.

FELICIA : Este, chiar ! Dar, de data aceasta, o s-o pătească.

BIȚU : Nu-nțeleg însă de ce unchiul Victor refuză să ne arate procedeul de imprimat noi comenzi.

MITI : Lasă, mă, că-l vrăjese eu ! *(Victor reîntre, însoțit de Nelu.)*

NELU : Dați-mi voie să mă prezint : sînt elevul Nelu Mefebe, din clasa a IX-a a Liceului industrial din Focșani. *(Explozie de bucurie la cei trei.)*

FELICIA : Bravo !

BIȚU : Ura !

MITI : Colosal ! Vii cu noi în tabără, Nelule ?

NELU : Desigur. Voi petrece vacanța cu voi.

VICTOR : Dar, Nelule, trebuie să te pregătești.

NELU : Aveți dreptate, tovarășe profesor, mă duc să-mi fac bagajul. *(Vrea să iasă.)*

VICTOR : Stai, Nelule, nu pleca încă. Vreau să-ți amintesc un lucru important.

NELU : Vă ascult, tovarășe profesor.

VICTOR : Ai să pleci în tabără cu prietenii tăi.

NELU : Da, cu Felicia, cu Miti și cu Bițu. Și mă voi comporta întocmai ca ei.

VICTOR : Asta-i foarte bine ! Știi însă că trebuie să te ferești de ceva ?

NELU : Da, tovarășe profesor. Trebuie să mă feresc de foc. Focul, flăcările ar putea să mă distrugă. De aceea, trebuie să mă feresc.

VICTOR : Perfect !

NELU : Acum pot pleca să-mi fac bagajul, tovarășe profesor ?

VICTOR : Da, Nelule, du-te ! *(Nelu iese. Cei trei privesc în urma lui.)*

MITI : Colosal ! Nelu Mefebe nu-i un simplu robot humanoid. E un superrobot.

VICTOR : Lasă, lasă... Destul cu exploziile de entuziasm. Dacă-l luați în tabără, trebuie să-l supravegheați îndeaproape.

FELICIA : Unchiule Victor, aș vrea să vă-ntreb ceva.

VICTOR : Întreabă, fetiço !

FELICIA : De ce ați ținut să-l confecționați pe Nelu dintr-un material inflamabil ?

BIȚU : Și eu am vrut să vă-ntreb lucrul acesta.

(Victor șovăie să răspundă, dar cei trei stăruie.)

MITI : Hai, unchiule, spune-ne !

BIȚU : Vă rugăm !

FELICIA : E bine să știm și noi.

VICTOR : Ei da, aveți dreptate. Trebuie să știți. Sintem doar complici.

MITI : Dacă te-ar auzi tușa Laura, ar petrece de minune.

FELICIA : Hai, spuneți-ne !

VICTOR : Vedeți, măi copii, m-am gândit să-i imprim robotului și una din trăsăturile fundamentale ale vieții, ale omului : instinctul de conservare. Știind că ar putea pieri în flăcări, memoria lui va acționa în consecință. Se va feri ca de foc... de foc !

MITI : Unchiule, ești într-adevăr colosal ! Dar stai, unchiule ! Avînd această latură profund umană, n-ar putea avea și altele ?

VICTOR : Adică ?

MITI : N-ar putea avea sentimente...

FELICIA : Sensibilitate...

BIȚU : O gândire personală...

VICTOR : Nu ! Nu vă faceți iluzii ! Mașina rămîne tot mașină. Ea poate executa cele mai subtile comenzi, dar numai comenzile date de om. Este o deosebire calitativă esențială între om și mașină. De altfel, nici n-ar fi bine ca mașina să devină om. Ea trebuie să-l ajute, nu să-l înlocuiască.

MITI : Te pomenești că e ca în cîntecul auzit dăunăzi... (Urmează „Balada electronică“.)

BALADA ELECTRONICĂ

1

*Robotul meu cel minunat,
Cu ochi ca fierul înroșit,
Prelung m-a măsurat
Apoi, metalic, mi-a vorbit :
— Ah, omule ! Ah, omule !
Ce mic ești tu pe lângă mine
Și cînd te văd, să rid imi vine.
Eu orice lucru pot să-l fac,
Am spirit enciclopedist,
Trăduc din Heine și Balzac,
Compun ca Mozart și ca Liszt.*

*Cînd văd ce mic ești lângă mine,
Ah, omule, să rid imi vine !
Hahahaha ! Hahahaha !*

2

*Robotul meu perfecționat
Cu aste vorbe m-a împuns
Iar eu n-am așteptat
Și de îndată i-am răspuns :
— Robotule ! Robotule !
Vorbînd așa, te-nșeli, vezi bine,
Eu sînt mai mare decît tine,
Tu știi să scrii și să socoți,
Compui ca Mozart și citești,
Un lucru însă tu nu poți
Așa ca mine : să iubești !
Cînd văd ce mic ești lângă mine
Robotule, să rid imi vine !
Hahahaha ! Hahahaha !
Atunci robotul s-a-nfuriat
S-a arcuit, s-a zguduît
Să aibă suflet a-ncercat
Dar... s-a stricat !
Hahahaha ! Hahahaha !*

...Totuși, unchiule, un superrobot ca Nelu...

VICTOR : Ți-am mai spus să te lași de exagerările care-o supără atît de mult pe tușă-ta Laura ! Și acum, vedeți ce-i cu Nelu.

(Bițu, Felicia, Miti ies. După o clipă, Miti se-ntoarce.)

MITI : Unchiule, să nu uit. Dacă-l luăm pe Nelu în tabără, este absolut necesar să avem și instrucțiunile de imprimat noi comenzi. S-ar putea ivi o împrejurare oarecare și să nu știm cum să ne descurcăm.

VICTOR : Mda, poate că ai dreptate. (Îi predă un plic.) Uite, aici ai toate indicațiile necesare ! Dar să nu le folosești decît în cazuri speciale. Mă bizui în totul pe Felicia, care-i un om ponderat. Ca și Bițu, de altfel...

MITI (ascunzînd plicul în buzunar) : Îți mulțumesc, unchiule Victor. Vei vedea că și eu voi fi...

VICTOR : Da, știu, vei fi colosal !

Cortina

Tabloul II

Sintem în tabăra unde Silvia este comandantă. Elemente de decor adecvate : citeva corturi, în plină natură. Fundal : munți, brazi. În prim-plan, în stînga, o secțiune a unui cort. La ridicarea cortinei, în scenă, Silvia, Felicia, Bițu.

SILVIA : Nu-nțeleg de ce n-a venit și Miti cu voi.

BIȚU : Ți-am spus doar că-i pe drum ! A trebuit să-l aștepte pe Nelu !

SILVIA : Și ce, Nelu nu putea să vină singur ?

FELICIA : E doar oaspetele nostru, nu ? Și, în calitate de gazde, se cuvine să fim cit mai prietenoși.

(În clipa aceasta apare Miti, însoțit de Nelu.)

MITI : Bun găsit, oameni buni !

SILVIA : Bine-ați venit ! (Lui Nelu.) Dumnezeu ești Nelu... Nelu...

NELU : Dă-mi voie să mă prezint : sînt elevul Nelu Mefebe din clasa a IX-a a Liceului industrial din Focșani.

SILVIA : O, ești cam ceremonios !

BIȚU : Așa pare la-nceput.

FELICIA : Da' să știi că-i un băiat foarte bun !

MITI : Excelent !

SILVIA : De ce atîtea recomandatii ?

FELICIA : Dar nu-s deloc recomandatii.

NELU : Nu ! Nu sînt deloc recomandatii.

Felicia, Miti și Bițu sînt prietenii mei și spun ce gîndesc despre mine. Sper să mă împrietenesc și cu voi, cei de aici !

(Cei trei, în culmea fericirii, își fac semne : lucrurile merg strășnic !)

SILVIA : Așa sper și eu !

NELU : Iar ca un prim semn de prietenie, îți propun să ne tutuim ! Vrei, Silvia ?

MITI : Colosal !

SILVIA (surprinsă de explozia lui Miti) : Nu-nțeleg ce ți se pare colosal ! Sintem colegi și e firesc să ne tutuim.

FELICIA : De fapt, așa e ! Nu-i nimic colosal ! (În șoaptă, lui Miti.) Cu exploziile tale, o să ne dăm repede de gol !

NELU : Acum aș vrea să știu unde voi fi găzduit.

SILVIA : Ai să locuiești în cort cu Mircea și cu Horia !

CEI TREI (intr-un glas) : Asta nu se poate !

SILVIA (surprinsă) : Ce e cu voi ? De ce nu se poate ?

MITI (blîgînd, incurcat) : Păi... păi... foarte simplu. Nu se poate !

BIȚU : Nici vorbă : e cu neputință ! Cu neputință !

SILVIA (mai surprinsă) : Dar de ce ?

MITI (același joc) : Păi, cum să-ți spun... Nelu este... Da, este... De aceea... Ca să zic așa, căci... Altminteri... Nu-i așa, Felicia ?

FELICIA : Fără-ndoială că-i așa !

SILVIA (neînțelegînd) : Adică, cum ?

BIȚU : Așa, frate, așa !

SILVIA : Măi, ce e cu voi ? Ce v-a apucat ? Nu-nțeleg nimic !

FELICIA : Mă mir că nu-nțelegi. Nelu e prieten cu Miti.

BIȚU : Și încă ce prieten !

MITI : Cel mai bun prieten !

FELICIA : Așa că-i normal să nu fie despărțiți !

SILVIA : Dragii mei, nu vă supărați, dar aici eu hotărâsc. De altfel, mi se pare absolut ciudată purtarea voastră.

NELU : Desigur, tu hotărăști, Silvia, de aceea, te rog mult, hotărâște să locuiesc în cort împreună cu Miti și Bițu. Te rog mult, Silvia. Hai, fii draguță. Miti e prietenul meu cel mai bun, așa că...

SILVIA : Să știi, eu nu prea fac concesii ! Dar, pentru că ești oaspetele nostru, fie !

MITI : Dacă vă spun eu că Nelu e colosal, nu mă credeți !

(Cei trei respiră ușurați. Intră Mircea și Ileana.)

MIRCEA : Noroc, Miti ! Cînd ai picat ?

MITI : Chiar acum !

MIRCEA (cître Nelu) : El e...

NELU : Dă-mi voie să mă prezint : sînt elevul Nelu Mefebe din clasa a IX-a a Liceului industrial din Focșani.

MIRCEA : Îmi pare bine. Eu sînt Mircea Balaban.

ILEANA : Iar eu sînt Ileana Sorescu.

NELU : Dă-mi voie să mă prezint : sînt elevul Nelu Mefebe din clasa a IX-a a Liceului industrial din Focșani.

ILEANA : Îmi pare bine de cunoștință, dar vreau să știu dacă de fiecare dată te prezinți așa de grav.

NELU : Da. De fiecare dată. E mai bine să ne prezentăm exact noi înșine, decît s-o facă alții incomplet sau inexact. Dar tu, Ileana, pare-mi-se, ești geologa clasei ?

SILVIA : Da. Ea ne va conduce în Peștera Neagră, să aflăm noutăți geologice.

NELU : Iar tu, Mircea, campionul de șah al clasei.

SILVIA : S-avem iertare, al școlii.
 MIRCEA : Văd că Miti te-a informat ! Joci șah ?
 BIȚU : Oho, și încă cum !
 MIRCEA : Atunci, te aștept la o partidă !
 NELU : Cu multă plăcere.
 MITI : O să-ți tragă Nelu o chelfâneală colosală !
 MIRCEA : Mie ? Pină acum sînt imbatabil. *(Întră Horia.)*
 HORIA : Unde umblați, fraților ? Urma să alcătuim itinerarul pentru excursia la Peștera Neagră.
 SILVIA : Dar, între timp, am primit un oaspete... *(Îl arată pe Nelu.)*
 NELU *(lui Horia)* : Dă-mi voie să mă prezint : sînt elevul Nelu Mefebe din clasa a IX-a a Liceului industrial din Focșani.
 HORIA : Eu sînt Horia Damian.
 NELU : Boxerul clasei ?
 HORIA : O știi și pe asta ?
 MITI : L-am pus la curent cu toate.
 HORIA : Te pomenești că-ți place boxul, Nelule ?
 MITI : E un as, mă Horia !
 HORIA : Mi-ar face plăcere să angajăm un meci. Vrei ?
 NELU : Desigur !
 SILVIA : Mă tem că vei regreta, Nelule.
 Horia e un boxer redutabil.
 MITI : Da, dar Nelu are un pumn colosal.
 HORIA : Bine, vom vedea, care pe care...
 SILVIA : Să-l lăsăm să se odihnească. Băieții îți vor arăta cortul în care vei locui !
 Și-acum, să mergem. Tu nu vii, Felicia ?
 FELICIA : Eu aș mai sta puțin.
 SILVIA : Lasă-l, dragă, pe Nelu să se odihnească.
 MITI *(șoptindu-i)* : Du-te, Felicia, să nu dăm de bănuît. Hai, nu mai sta !
 SILVIA : Ei, vii sau nu ?
 MITI *(șoptit)* : Du-te dom'le, odată !
 FELICIA : Bine, vin. Ne vedem la masă !
(Ies Mircea, Horia, Silvia, Felicia, Ileana. În secțiunea de cort intră Miti, Bițu și Nelu.)
 BIȚU : Asta-i locuința noastră, Nelule.
 NELU *(privind în jur)* : E cam dezordine pe la voi, dar am să aranjez eu toate la locul lor.
 MITI : O să ne aranjăm cum e mai bine. Nelule, te-ai comportat colosal. Nu-i așa, Bițule ?
 BIȚU : Intocmai ! La un moment dat, mă temeam să nu ne dăm de gol cu locuital. M-au trecut toate sudorile.
 MITI : Iar Felicia se îngălbenise de emoție. De fapt, nu trebuia să aveți nici o emoție. V-am spus doar că-i aplic lui Nelu o metodă pedagogică nouă. Și rezultatele se văd : colosale !
 BIȚU : Ar trebui să ne-o arăți și nouă și, mai ales, să-l informezi pe unchiul Victor.
 MITI : Nici o grijă ! O voi face !
 BIȚU : Da ! Ai intervenit la timp, Nelule. Și exact cum trebuia.
 NELU : Așa cum am fost programat !
 BIȚU : Programat ?

MITI *(grăbit)* : Ce programat ! Vă tot spun că Nelu e un superrobot. Nici tu, nici Felicia nu mă credeți.
 BIȚU : Apropo de programare. Măi, Miti, era vorba ca unchiul Victor să ne dea instrucțiunile pentru imprimare de noi comenzi. Spuneai că-l vrăjești, și cînd colo...
 MITI *(scofînd din buzunar plicul predat de unchiul Victor)* : Da, să vezi... *(Răzgîndindu-se brusc și băgînd repede plicul în buzunar, fără ca Bițu să fi observat ceva.)* N-am mai avut prilejul să-i vorbesc, dar îi scriu să ni le trimită.
 BIȚU : Numai-decît, Miti ! Să-i scrii numai-decît ! Se pot ivi împrejurări cînd va fi, într-adevăr, nevoie să-i mai imprimăm alte comenzi.
 MITI : Nu cred că va fi nevoie. Nelu e un adevărat superrobot. Și metoda mea pedagogică e colosală.
 BIȚU : Totuși...
 MITI : Bine, îi voi scrie...
(În clipa aceea, la ușa cortului, apare Felicia.)
 FELICIA : Uf, băieți ! Abia am reușit să scap de Silvia. Haideți !
 MITI : Unde să mergem ?
 FELICIA : Oriunde. Eu nu pot să intru în cortul vostru. Îmi interzice regulamentul. Și trebuie să stăm de vorbă.
 BIȚU : Dacă Silvia ne va surprinde șușotind pe toți patru, cine știe ce-o să-și închipuie.
 FELICIA : De ce pe toți patru ? Nelu poate să rămînă aici.
 MITI : Nu e bine ! Știi ceva ? Bițule, du-te tu cu Felicia, iar eu rămîn cu Nelu. Te plictisești numai cu mine, Nelule ?
 NELU : Nu ! De ce să mă plictisesc ? Vom discuta despre box, despre șah.
 BIȚU *(încîntat de propunerea lui Miti)* : Foarte bine ! Nelu rămîne cu Miti, iar noi doi mergem la club. La ora asta nu e nimeni.
 FELICIA : Ar fi fost bine să fim toți trei.
 BIȚU : Te-ntreb și eu ca Miti : te plictisești numai cu mine, Felicia ?
 FELICIA : Și eu îți răspund tot ca el : nu, de ce să mă plictisesc ? Vom discuta despre șah, despre box...
 BIȚU : Sînt sigur că vom găsi subiecte mai interesante.
 FELICIA : Cu altă ocazie ! Deocamdată, trebuie să ne supraveghem comportarea. Ați văzut doar : n-a lipsit mult să ne dăm de gol !
 MITI : Imposibil ! Cu metoda mea pedagogică, Nelu va deveni un ultrasuperrobot și nu ne va da de gol niciodată !
 FELICIA : Trebuie neapărat să ne arăți și nouă cum procedezi.
 BIȚU : Asta-i spuneam și eu lui Miti !
 MITI : Desigur, dar deocamdată nu mai pierdeți timpul ! Duceți-vă, și Bițu o să-mi spună ce credeți că trebuie făcut.
 FELICIA : Fie și-așa. Să mergem, Bițule.
 BIȚU : Sînt așadar, un om norocos !
 FELICIA : Dacă socoți că a sta în doi de vorbă e un noroc...

BIȚU : Este, Felicia, este, cînd partenerul ești tu.

(*Ies din scenă Bițu și Felicia. Miti îi urmărește cu privirea pînă dispar, apoi se-ntoarce bucuros spre Nelu.*)

MITI : Iată-ne singuri, Nelule !

NELU : Da, singuri, și putem discuta liniștiți, despre box și despre șah.

MITI : Ce șah ! Ce box ! De astea îmi arde mie ? Ia să văd alunița de după ureche. (*Il examinează.*) Mda. Trebuie să-ți aplic metoda pedagogică.

NELU : Iar ?

MITI : N-am încotro. De altfel, e spre binele tău.

NELU : Dar de ce e nevoie ?

MITI : Le-am spus, Feliciei și lui Bițu, că ești un superrobot, și vreau să le dovedesc.

NELU : Cum să le dovedești ?

MITI : Am să-ți imprim încă vreo cîteva comenzi. (*Scoate plicul cu instrucțiunile predate de unchiul Victor. Le parcurge repede.*) Ia să vedem ce spun mai departe instrucțiunile unchiului Victor. Prima oară a mers foarte bine. Să vedem în continuare. O, dar problema e foarte simplă. Mai ușoară decît bănuiam.

NELU : Trebuie să le spui și Feliciei și lui Bițu.

MITI : Știi bine ! La-nceput am vrut să le spun, dar pe urmă m-am răzgîndit. Ne-ar da de gol consfătuirile despre ce comenzi să-ți imprimăm. Așa că te voi programa singur.

NELU : Și ce comenzi vrei să-mi mai imprimi ?

MITI : Prima comandă este ca ei să nu afle. Deci, să nu suflî un cuvînt că ți-am făcut noi programări.

NELU : Și a doua ?

MITI : A doua, a treia și a patra vor fi comenzi care să te facă un robot sentimental.

NELU : Sentimental ?

MITI : Da, un robot cu sentimente de dragoste, de ură, de admirație...

NELU : Dar unchiul Victor spunea că nu se poate.

MITI : Eu cred că se poate ! Doar de aceea ești superrobot. Și-acum, să ne grăbim !

NELU : Dar...

MITI : Nici un dar ! (*Apasă pe un nasture secret, Nelu devine inert.*) Acum stai cu capul în jos ! (*Îi apasă capul spre piept.*)

Perfect ! Așadar, învirtin ușurel la dreapta și la stînga de cincisprezece ori... Apoi..

Cortina

Tabloul III

Același decor, doar că la mijloc a fost improvizat un ring de box. În scenă, la ridicarea cortinei, Miti, Bițu, Felicia.

BIȚU : Ați văzut ce soluție a găsit Nelu la șah ?

MITI : Într-adevăr, colosală. A dat regina și-n două mișcări l-a făcut pe Mircea mat.

FELICIA : Să vedem cum o să se descurce la box.

BIȚU : N-am nici o grijă !

MITI : Ba eu, drept să vă spun, am ! Mă tem ca una din lovituri să nu-i atingă alunița de după ureche și să-i deregleze sistemul de supracomenzi.

BIȚU : Tot nu știm să-l folosim !

MITI : E adevărat, totuși...

FELICIA : Miti, mi se pare ciudat că unchiul Victor nu ți-a trimis instrucțiunile, deși pretinzi că i-ai scris.

MITI : De două ori, pînă acum... (*Scurtă pauză.*)

BIȚU : Măi copii, nu știu dac-ați observat ceva. Silvia îl place pe Nelu.

FELICIA (*cu o vagă gelozie*) : Crezi ?

MITI : Parcă numai Silvia ? Dar Ileana ce cusur are ?

BIȚU : Sst... Uite-i că vin. Ia să ne tragem deoparte.

(*Se retrag. În scenă intră Ileana și Nelu, care-i recită în șoaptă o strofă din Eminescu.*)

NELU : La steaua care-a răsărit
E-o cale atît de lungă,
Că mii de ani i-a trebuit
Luminii să ne-ajungă...

ILEANA : Declami foarte frumos, Nelule. Și știi foarte multe poezii.

NELU : Memoria mea a-nregistrat 482 de poezii.

ILEANA (*surprinsă de precizie*) : Știi exact cîte ?

NELU : Absolut exact : 482.

ILEANA : Nelule, uneori mă uimesc aceste date atît de precise pe care le cunoști în legătură cu memoria ta : 482 de poezii, 607 proverbe, 274 citate latinești și cîte

și mai cite... N-am înțilnit încă pe nimeni așa, ca tine...

NELU : Nici n-aveai cum să-nțilnești.

ILEANA : De ce, Nelule ?

NELU : Pentru că... *(În clipa aceasta apare Silvia.)*

SILVIA : Aici erai, Nelule ? Eu venisem să te iau de la club.

ILEANA *(să-i facă în necaz Silviei)* : Am fost eu mai operativă.

SILVIA *(cu năduf)* : Mda ! Constat. Deși Nelu îmi făgăduise că se va plimba cu mine înaintea de meci.

NELU : Ne vom plimba după meci !

SILVIA : Dar de ce ? Ne putem plimba și acum. *(Înțelegînd.)* Sau vă deranjează cumva prezența mea ?

NELU : Dimpotrivă, îmi face plăcere.

SILVIA : Dar tu, Ileana, nu spui nimic ?

ILEANA : Ce să spun ? Dacă-i face plăcere lui Nelu, îmi face plăcere și mie...

SILVIA : A, va să zică așa, numai în condițiile astea... *(Luîndu-l pe Nelu de braț.)* Ei bine, atunci să ne plimbăm... Poate că ne declami ceva, Nelule.

ILEANA : Știe pe dinafară 432 de poezii.

NELU : Ai greșit, Ileana. 482, nu 432.

ILEANA : Ah, da, 482... *(Îl ia și ea de celălalt braț.)* Să ne plimbăm și să ne declami din Arghezi... *(Ies, Nelu la un braț cu Ileana, iar la celălalt cu Silvia. Numaidecît apar Miti, Bițu, Felicia.)*

MITI : Colosal ! Merg lucrurile strașnic !

BIȚU : Da, pare-se că amîndouă...

FELICIA : Și ce te bucuri așa, Miti ?

MITI : Auzi, vorbă ! Cum să nu mă bucur ? Se confirmă ipoteza mea că Nelu este într-adevăr un superrobot. Un robot sentimental.

BIȚU : Fii serios, măi Miti ! Parcă n-ai ști cine-i Nelu !

MITI : Dacă vă spun eu, vă rog să mă credeți. Nelu este un superrobot sentimental.

FELICIA : Cine știe ce încurcături o să mai iasă din ideile astea ale tale.

MITI : N-o să iasă nici o încurcătură. Am eu metoda mea pedagogică.

FELICIA : Pe care o păstrezi pentru tine.

MITI : De ce vorbești așa ? A rămas stabilit ca la prima ocazie să vă demonstrez.

BIȚU : Și cînd o să fie această primă ocazie ?

MITI : O să fie... *(Se oprește.)*

BIȚU : Ei, cînd ?

MITI : Cînd o să fie !

FELICIA : În orice caz, se petrece ceva ciudat cu Nelu... Ar fi bine să-l vestim pe unchiul Victor.

MITI : N-aveți nici o grijă. I-am scris eu amănunțit. Dar acum, haideți după ei !

BIȚU : Ce să mai mergem ! Peste un sfert de ceas începe meciul.

MITI : Nu-i nimic ! Trebuie să vedem ce se mai întîmplă.

FELICIA : Miti are dreptate. Nelu trebuie supravegheat.

BIȚU : Bine, dacă spuneți voi... *(Ies toți trei. Cîteva clipe, scena e goală, apoi apar Mircea și Horia.)*

MIRCEA : Nu ! Nu sînt aici ! Îți spun eu, s-au dus să se plimbe cu Nelu.

HORIA : Amîndouă ?

MIRCEA : Amîndouă ! Mă băietе, Nelu ăsta e pur și simplu o pacoste pe capul nostru. Nu vezi ? Ne suflă toate fetele.

HORIA : Dacă tu n-ai fost în stare să-l întreci la șah.

MIRCEA : Să vedem ce-ai să faci tu la box.

HORIA : Knock-out îl fac ! Il pun la pămînt din prima rundă. I-am văzut la antrenament. N-are cine știe ce tehnică. Nici fantezie. Știe doar trei figuri și le repetă mereu. Knock-out îl fac !

MIRCEA : Ho, și nu te mai lăuda atîta ! Eu credeam tot așa, că-l am în mînă la șah, și cînd colo... *(Pauză.)* Mă, e ceva ciudat cu băiatul ăsta.

HORIA : Așa e ? Ai observat și tu ?

MIRCEA : Da, mă, prea le știe pe toate. Uneori îmi vine să cred... *(Se oprește.)*

HOBIA : Ce ?

MIRCEA : Îmi vine să cred că nu-i om.

HORIA : Zău, mă, și mie îmi vine să cred la fel... *(Pauză.)* Parc-ar fi un robot... Un robot care fuge după o inimă... *(Începe să cînte „Romanța robotului“.)*

ROMANȚA ROBOTULUI

1

*Un biet robot pe drum găsit-a
O caldă inimă de om.
O puse-n piept și ea zvenit-a
Ca seva primăvara-n pom.
Dar inima, vezi, nu-i dă pace
Iubește, zburdă tot mereu,
Oho, și alte pozne-i face
Iar traiul lui e tot mai greu...*

Refren...

2

*Robotul vrea s-o domolească,
S-o programeze-n chip și fel,*

*Să cînte vesel, să zîmbească,
Să ridă numai cînd vrea el...
Dar inima pare nebună
Și face tot ce știe ea...
Atunci robotu-a prins să-i spună
Să plece ! Nu, el n-o mai vrea...*

Refren...

Și astfel, într-o dulce seară,
De inimă s-a despărțit,
Acum e calm ca odinioară,
Dar tare e nefericit...
Și se gîndește trist robotul,
Privind cum tremură o stea :
— În lume inima e totul !
Și a dat fuga după ea...

Refren

I-auzi inima cum bate
Tica-tica, Tica-tica...
Cel mai dulce cînt din toate
Tica-tica, Tica-tica...

MIRCEA : Hai, e-am luat-o și noi razna,
pentru că ne-a suflat fetele. Păi, tu nu
știi cum sînt roboții ? Cu sîrme și cu
butoane...

HORIA : Da, e-adevărat, dar ceva tot este
cu el.

MIRCEA : Nu-i nimic ! E bine pregătit. Asta
e ! Vezi, barem învinge-l tu la box.
(Pauză.) Ce-ar fi să mergi la sigur ?

HORIA : Cum să merg la sigur ?

MIRCEA : Ar fi o metodă...

HORIA : Care, băiatule ?

MIRCEA : Pune ceva în mînușă... o bucatică
de plumb. Tot fac cu pe arbitru, mă fac
că nu o văd. Uite-o, am și adus-o.

HORIA : Nu-i cinstit, Mircea !

MIRCEA : Parcă eu zic că e ? Dar o lecție
tot trebuie să-i dăm.

HORIA : Nu-i sportiv ! Nu-i elegant !

MIRCEA : Lasă, mă, ce atîtea socoteli ? Parcă
la șah el a jucat elegant ? A profitat că
am atins din greșeală calul și pac, gata,
că trebuie să-l mut...

HORIA : Asta așa e ! Procedează cam me-
canic.

MIRCEA : Așa că pune-ți plumb în mînușă
stîngă și fă-l knock-out.

HORIA : Mde... Știu eu... Dacă spui... uite
mînușile. Am să boxez cu negrele. (Mircea
vîră plumb în mînușă.)

MIRCEA : Uite-i că vin !

(Intră Nelu încadrînd de Ileana și Silvia.)

SILVIA : Iată-ți adversarul, Nelule !

NELU : Foarte bine ! Să ne pregătim de
luptă, Horia.

HORIA : Să ne pregătim.

(Intră amîndoi în ringul improvizat.)

ILEANA : Stați ! Să-i așteptăm și pe ceilalți !

MIRCEA : Care ceilalți ?

ILEANA : Pe Miti, Bițu, Felicia...

MITI (intrînd cu ceilalți) : Iată-ne ! Așadar,
începe meciul secolului ? (Făcînd pe spi-
cherul.) Doamnelor și domnilor, în fața

domniilor noastre se va desfășura colosalul
meci Nelu Mefeb — Horia Damian,
amîndoi categorii ușoară. Arbitru : Mircea
Balaban. (Aduce mînușile.) Vă rog, dom-
nule arbitru, controlați mînușile !

MIRCEA (controlîndu-le) : Sînt în regulă.

MITI : Perfect ! Mînușile fiind controlate,
urmează a fi luate de cei doi campioni.

HORIA : Eu iau negrele !

NELU : Eu, albele.

(Vor să ia mînușile, dar sînt opriți de
Miti.)

MITI : Nu vă grăbiți, că nu merge chiar așa.

MIRCEA : Ce mai vrei să faci ?

MITI : Trebuie să le tragem la sorți, care-i
cu albele, care-i cu negrele.

MIRCEA : Lasă, mă, că aici nu-i ca la șah.

MITI : N-o fi ca la șah, dar e mai original.
Juriul ce părere are ?

ILEANA : Sigur, e mai original !

HORIA : Ce, mai original ! Eu vreau să
boxez cu mînușile negre.

NELU : Mie mi-e complet egal.

MIRCEA : Păi, vezi ? Ce te-amesteci, măi.
Miti ? Dacă lui Nelu îi este egal, lasă-l
cu albele.

MITI : Să mai auzim un cuvînt din partea
juriului. Cine-i pentru tragere la sorți ?

SILVIA : Eu !

FELICIA : Și eu !

BIȚU : Și eu !

MITI : Așadar, în unanimitate, juriul s-a
pronunțat pentru tragere la sorți. (Întinde
pumnii.) Cine ghicește în ce mîină e banul,
ia albele. Poftim, Horia ! Vezi unde-i
banul !

HORIA : N-am nevoie de el !

MITI : Mă rog, treaba ta, dar ghicește !
Dreapta ? Stînga ?

HORIA : Dreapta !

MITI : Banul ! Iei mînușile albe.

MIRCEA (suflîndu-i lui Horia, în timp ce
aceștia își pun mînușile) : Hait, ne-am ars.

HORIA : Mde, tu ai fost cu ideea !

MIRCEA : Ferește-ți moaca, să nu te atingă
plumbul !

MITI (lovînd gongul) : Prima rundă începe !
(Nelu și Horia încep să boxeze, în timp
ce Mircea arbitrează. Horia desfășoară un
abil și interesant joc de picioare, în timp
ce Nelu boxează mecanic. Cei din jur,
respectiv Ileana, Silvia, Felicia, Bițu parti-
cipă cu exclamații, Ileana și Silvia încu-
rașîndu-l, în mod evident, pe Nelu.)

ILEANA : Nelule, țin-te bine !

SILVIA : Arată-i ce poți, Nelule !

MITI (continuă a face pe spicherul, relatînd
ce se petrece pe ring) : Nelu Mefeb se
menține în gardă, în timp ce Horia Da-
mian atacă puternic ! Din ce în ce mai
puternic ! (Pentru sine.) Văleu, să nu-i

atingă aluna! (Tare.) Nelu Mefebe (Tare.) Nelu Mefebe respinge atacul lui Horia Damian, dar acesta nu se lasă și-l trimite în corzi. Intervine arbitrul, care-i desparte.

ILEANA : Nelule, țin pumnii pentru tine !

SILVIA : Cu pumnii tăi nu face nimic ! Cu pumnii lui trebuie să învingă. Nu te lăsa, Nelule !

FELICIA : Cred că nu-i bine să strigați mereu.

BIȚU : Sigur, mai rău îi zăpăciți.

MITI : Colosal ! Nelu Mefebe se redresează și e-o lovitură de stînga îl trimite pe Horia Damian la podea. Arbitrul a început să numere.

MIRCEA : Unu... doi... trei... patru... (*Șoptind.*) Horia, ce-i cu tine ? (*Tare.*) Cinci... șase... (*Din nou șoptind.*) N-auzi, mă, scoală-te ! (*Tare.*) Șapte... opt... (*Șoptind.*) Hai, mă, ce dracu'... (*Horia încearcă să se ridice, dar nu poate, Mircea n-are încotro și exclamă.*) Nouă !

ILEANA și SILVIA (*exultind*) : A învins Nelu ! A învins Nelu !

MIRCEA : Da, trebuie să-l declar învingător pe Nelu Mefebe. (*Îl ajută pe Horia să se ridice.*)

HORIA (*ținîndu-se de falcă*) : Mă, ce m-a izbit plumbul ! Așa ne trebuie, dac-am umblat cu șmecherii !

MITI (*relatînd în continuare*) : Arbitrul l-a declarat pe Horia Damian învins prin knock-out. Cei doi campioni se îmbrățișează, în uralele zecilor de mii de spectatori și milioanele de telespectatori. Astfel, meciul secolului, colosalul meci al secolului, a luat sfîrșit cu victoria lui Nelu Mefebe. Bravo, Nelule, ai fost colosal !

SILVIA : Într-adevăr, e imbatabil. Și pentru că o bucurie nu vine niciodată singură, am să-ți anunț o veste bună, Nelule.

NELU : Mie ?

SILVIA : Da, ție. Am fost înștiințată printr-o fonogramă că poimîine sosește în tabără colega ta, Mioara.

MITI, BIȚU, FELICIA (*intr-un glas*) : Cine sosește ?

SILVIA : Colega lui Nelu, Mioara Bratu, elevă în clasa a IX-a a Liceului industrial din Focșani. (*Cei trei rămîn ca trăsniți.*)

MITI (*sufocat*) : Ai spus : din Focșani ?

SILVIA : Da, din Focșani.

BIȚU : Elevă în clasa IX-a a Liceului industrial ?

SILVIA : Exact !

FELICIA : Deci, colega lui...

SILVIA : V-am spus doar, colega lui Nelu. Dar nu-nțeleg ce e cu voi... (*Cei trei caută să se redreseze. Mîncează buna dispoziție.*)

MITI : Ce... ce să fie ? Nimic ! Nimic ! Nimic !

BIȚU : Chiar așa : nimic !

FELICIA : Absolut nimic. Sîntem chiar bucu-roși de vestea dată. Ha ! Ha !

BIȚU : Vai, ce bine-mi pare că-i vine lui Nelu colega !

MITI : Dar mie ! Sînt colosal de vesel ! (*Apoi, în șoptă.*) Am pus-o de mămăligă !

BIȚU : Asta ne mai lipsea !

FELICIA : Trebuie să dăm totul pe față.

MITI (*șoptit*) : Nu, să nu ne grăbim !

SILVIA : Ce tot șușoliți voi acolo ? Ați devenit foarte misterioși, de la o vreme.

MIRCEA : Mai ales cînd e vorba de Nelu ! Imbatabilul Nelu !

ILEANA : Vă rog, pe Nelu să-l lăsați în pace !

IIORIA (*șoptit*) : Poftim, și-acum îi ia apărarea.

SILVIA : Nelule, sînt sigură că te bucuri de venirea colegei tale, nu-i așa ?

NELU : Sigur, mă bucur !

BIȚU (*șoptind*) : O să-i iasă bucuria pe nas !

FELICIA (*șoptind*) : Ba, pe aluniță !

MITI : Colosal ! Mi-a venit o idee !

FELICIA și BIȚU : Ce vrei să spui ?

MITI : Sst ! Vorbim mai tîrziu !

SILVIA : Nelule, prietenii tăi se poartă cam ciudat, nu găsești ?

NELU : Nu !

SILVIA : Mă mir că tocmai tu, care ai intuiții fine și un deosebit spirit de observație, nu găsești !

NELU : Pesemne, n-am fost programat pentru așa ceva !

SILVIA : Programat ? Ce formule alambicate folosești tu, Nelule !

IIORIA (*lui Mircea*) : Vezi, mă, ți-am spus eu că se petrece ceva cu băiatul ăsta !

MITI (*intervenind*) : Ce formule alambicate ? Voi nu vă dați seama că Nelu glumește ?

SILVIA : Adevărat, Nelule ? Ai glumit ? (*Nelu tace.*)

BIȚU : Sigur, așa este el, glumeț.

FELICIA : Uneori chiar foarte glumeț. (*Nelu continuă să tacă.*)

ILEANA : Eu zic să-l lăsăm pe Nelu în pace ! O fi obosit : a susținut un meci de șah, unul de box, iar mîine...

MIRCEA : Da, mîine ne așteaptă o zi grea : excursia în Peștera Neagră. Tu ai să poți veni, Horia ?

HORIA : Sigur că vin. (*Șoptă.*) Trebuie să recîștigăm terenul, Mircea !

MIRCEA (*tot șoptă*) : Neapărat !

SILVIA : Ai dreptate, Ileana. Mîine e o zi grea. Așadar, mergem la masă și apoi la culcare !

BIȚU (*șoptă lui Miti și Felicia*) : Și noi cînd stăm de vorbă ?

MITI : Mîine, în timpul excursiei.

FELICIA : Dacă vine fata, dăm totul pe față !

BIȚU : S-o facem cît mai rapid.

MITI : Și eu vă spun să nu ne grăbim !

Tabloul IV

Se aude în culise „Cintecul de drumeție“.

CINTEC DE DRUMETIE

Refren

Pornind să ne cunoaștem țara,
Din vîrf de munți spre țărmul mării,
Să înălțăm eu glas ca vara
La drum voios, un cîntec țării.

1

Să mergem unde odihnesc
Mileniile-n fund de mină,
Unde minerii sirguiesc
Să scoată aur și lumină !

Refren...

2

Să mergem pe întinsul plai
Împodobit precum un mire

Cu veșnic auriul strai
Țesut cu drag și dăruire !

Refren...

3

Să mergem prin orașe noi
Ca niște aripi mari, deschise.
Cu oamenii ce trec șuvoi,
Să împlinească mindre vise !

Refren...

4

Urcînd pe creste de smarald,
Scăldîndu-ne în ape-albastre,
Ni-e gîndul șoim în zbor înalt,
Că toate sint azi ale noastre !

Refren...

Ne aflăm la Peștera Neagră. Elemente de decor adecvate : pietre de stîncă neagră, strălucitoare, de unde și numele : Peștera Neagră. Spre dreapta șerpuiește un drum, spre stînga, deschiderea unui coridor subteran. La ridicarea cortinei, scena e goală. Apoi apar, cîntînd, Ileana, Mircea, Horia, Silvia, Felicia, Miti, Bițu, Nelu, în costume de alpieniști. Ei ocolesc scena, coboară în sală, apoi, după terminarea cîntecului, formează grupuri de cîte doi și trei.

ILEANA : Am ajuns, în sfîrșit, în sala principală a Peșterii Negre.

MIRCEA : Uf ! Drumul n-a fost prea ușor !

NELU : Dar nici prea greu !

MIRCEA : Mă rog, mă rog, cine poate fi ca tine.

SILVIA : Mircea, de cînd Nelu s-a dovedit mai bun șahist decît tine, te agăți mereu de el.

NELU : Lasă-l, Silvia, că nu mă supără pișcăturile lui. Dimpotrivă, mă gidilă ! Mă amuză !

HORIA : Ce are să te amuze ? Ce, Mircea a ajuns bufonul tău ? Poate că tu ai putea juca rolul ăsta.

ILEANA : Văd că nici tu nu-i dai pace, de cînd te-a făcut knock-out !

NELU : Nici pișcăturile lui Horia nu mă supără. Îmi amintesc numai de loviturile lui de boxer.

HORIA (pornit pe ceartă) : Ia vezi ! Crezi că dacă m-ai învins o dată, o să-ți meargă tot așa ?

NELU : Doar de cîte ori vom boxa...

ILEANA : Terminați cu cearta ! (Arătînd în jur.) Priviți mai bine ce frumusețe e în jurul nostru.

FELICIA : Chiar așa ! În loc să admirați măiestria naturii, vă enfuriați unul pe altul ca niște cocoși ! Și tu, Nelule, ai putea să fii mai puțin ironic.

NELU : Bine, Felicia, n-am să le mai răspund. Mai ales că mi-o ceri tu !

SILVIA : Și dacă ți-o ceream eu, nu era același lucru ? (Nelu evită să răspundă.) Te-am întrebat ceva, Nelule !

ILEANA : O să-ți răspundă altă dată ! Pentru moment, propun să facem un scurt popas aici !

CEILALȚI : Da, să facem un popas ! Un popas ! Mie mi-e foame ! Mie mi-e sete ! Uf ! Mă dor picioarele !

SILVIA : Bine ! Facem un popas ! Dar nu prea lung, pentru că diseară trebuie să fim înapoi în tabără. Nu uitați : mîine vine Mioara !

BIȚU (*oftind*) : Cum o să uităm ? Să fixăm exact timpul cît putem rămîne.

SILVIA : Cîne-i de acord cu o oră ?

CEHALȚI : Toată lumea ! O oră, e bine !
(*Pun rucsacurile jos și se așază pe stînci. Își pregătesc de mîncare.*)

BIȚU (*atent cu Felicia*) : Ești obosită, Felicia ?

FELICIA : Oarecum !

BIȚU (*oferindu-i bidonul*) : Trage o dușcă din citronada asta, special pregătită.

FELICIA : Special pregătită ?

BIȚU : Da, pentru tine ! (*Felicia soarbe din bidon.*)

FELICIA : Într-adevăr, e reconfortantă ! Îți mulțumesc, Bițule !

BIȚU : Eu îți mulțumesc, Felicia.

HORIA : Eu aș ruga-o pe Ileana să ne explice cum s-a format această rocă și ce particularități are.

MITI : Nu-i o idee rea, cu condiția să nu ne pisălogească prea mult.

ILEANA : Să-ți fie rușine, Miti ! Ce, eu sînt pisăloagă ?

MITI : Nu totdeauna. Numai cînd vorbești !

ILEANA : Dacă-i așa, atunci mă las păgubașă ! Să vă explice altceeva.

HORIA : Nimeni n-are cunoștințele tale de geologie.

MIRCEA : Te pomeniești că Nelu, care-i atâteaștiutor, ar putea s-o înlocuiască pe Ileana...

SILVIA : Iar începi, Mircea ? De ce-l provoci mereu ?

NELU : Ba e foarte bine că m-a provocat, pentru că aș putea să vă spun, de pildă, că particularitatea acestei peșteri este aceea de a conține multe roci cu proprietăți radioactive și curative în cele mai grave maladii.

MIRCEA : Hai, lasă bărbicreala, Nelule !

NELU : Dar nu-i nici o bărbicreală !

HORIA : Cum, vrei să susții că aici ar putea fi substanțe radioactive, ca uraniul, de pildă ?

NELU : Da.

MIRCEA : Oi fi tu bun șahist, bun boxer, dar că ești și bun geolog, asta n-o mai cred.

MITI : Nelu e un băiat foarte bine pregătit.

HORIA : Las-o mai moale, șefule !

MIRCEA : Ți-o fi prieten, dar nici să faci din negru alb nu se poate.

ILEANA (*intervenind*) : Și totuși, Nelu are dreptate !

HORIA : Sigur, se putea să nu-i dai tu dreptate lui Nelu ?

ILEANA : Nelu e bine informat. Unele investigații, aflate în faza preliminară, arată că aici s-ar afla roci cu principii radioactive.

HORIA : Io-te, dom'le, că Nelu le știe și pe astea ! (*În șoptă, lui Mircea.*) Ce ne facem, Mircea ? Cu performanțele lui Nelu nu mai recuștigăm noi terenul...

MIRCEA (*tot în șoptă*) : Măi, băiete, ce-i al lui e al lui. E el băftos, dar e și bine pregătit.

SILVIA : Și care-i stadiul actual al cercetărilor, Ileana ?

ILEANA : Deocamdată n-au putut fi încă verificate toate straturile, așa că rocile de care vorba Nelu nu sînt încă identificate.

FELICIA : Ce-ar fi să le identificăm noi ?

ILEANA : Da ! Ar fi foarte frumos ! Dar nu avem nici pregătirea, nici aparatura necesară.

MITI : Eu vă propun ceva colosal ! Dăm o raită prin sălile peșterii, și apoi luăm o gustare.

BIȚU : Propunerea lui Miti nu mai are nevoie să fie pusă la vot. Se acceptă, cred, în unanimitate.

CEHALȚI : Da, se aprobă ! (*Se formează grupuri.*)

ILEANA : Nelule, mergi cu mine ?

SILVIA : De ce cu tine și nu cu mine ?

NELU : Merg cu amîndouă ! (*Iese cu Silvia și cu Ileana.*)

HORIA : Ei, poftim, cum îți place, Mircea ?

MIRCEA : Nu-mi place deloc ! Hai după ei !
(*Ies. În scenă au rămas cei trei.*)

FELICIA : Uf ! Bine că putem fi singuri !
Vorba este : ce facem ?

BIȚU : Cred că trebuie să dăm totul pe față, să arătăm cine-i Nelu...

MITI : De ce să ne grăbim ?

BIȚU : Tu nu vezi că de data asta ni s-a înfundat ? Auzi ghinion, tocmai acum să vină o așa-numită colegă.

MITI : Nu vă pierdeți cu firea. Nelu va ști să facă față.

FELICIA : Dar nu e vorba numai de Nelu, deși nici cu el n-o să ne fie ușor.

MITI : N-aveți grijă ! Metoda mea pedagogică va da și acum rezultate excelente.

BIȚU : Spuneai că ne-o arăți și nouă, și cînd colo...

FELICIA : Mă rog, să presupunem că Nelu va ști să facă față. Ce ne facem, însă, cu Mioara Bratu ? O să rămînă pur și simplu cu gura căscată cînd o să se pomenască în fața unui coleg de clasă pe care nu-l cunoaște, pe care nu l-a văzut niciodată în viața ei !

MITI : Mda, la asta nu m-am gîndit.

BIȚU : V-am spus : de data asta ni s-a înfundat.

MITI : Stați să mă gîndesc ! (*Se plimbă de colo pînă colo, îngîndurat.*)

BIȚU : Nu te mai fiții atîta, făcînd pe filozoful !

MITI : Stați ! Am găsit ! Tot în Nelu e nădejdea.

FELICIA : Cum ?

MITI : Trebuie s-o întorcă în așa fel încît să dea impresia că Mioara Bratu ar fi într-o clasă paralelă, motiv pentru care nu-și amintește prea bine de el...

BIȚU : Aiurea !
FELICIA : Poate ar fi o idee. Dar Nelu...
MITI : Il strunesc eu !
BIȚU : Bine ! Dar dacă treaba dă greș, dăm totul pe față. Ne-am înțeles ?
MITI : Da, ne-am înțeles. Uite-i că vin !
(Reintră Nelu, Ileana, Silvia și, imediat după ei, Mircea și Horia.)
ILEANA : Deci, e cazul să luăm o gustare !
CEILALȚI : Da, ni-e foame ! Ni-e sete ! Luăm o gustare !
FELICIA : Mie nu mi-e foame, așa că prefer să admir în continuare această splendidă arhitectură subterană.
NELU : Te-nsotese, Felicia.
BIȚU : De ce tu și nu eu ?
NELU : Pentru că nici mie nu mi-e foame.
FELICIA : N-am nevoie de nici un însoțitor !
ILEANA : Felicia, fii totuși atentă ! Sint unele locuri primejdioase și nebănuite, pe care, dacă nu le eviți...
FELICIA : O, nu fi așa prăpăstioasă...
ILEANA : Eu nu sint, dar peștera este !
FELICIA : Fiți fără grijă. Sint pe-aici, pe-aproape. Dacă mi se-ntîmplă ceva, am să vă chem în ajutor.
MITI (cu gura plină) : Și noi o să lăsăm totul și-o să venim în grabă mare.
BIȚU : De asta, nici o îndoială. Dar e mai bine să evităm asemenea situații.
FELICIA : Destul v-ați ocupat de mine ! Poftă bună ! *(Iese. Cei rămași în scenă continuă să se ospăteze.)*
SILVIA : Știi, Nelule, ești mai rafinat decît credeam.
NELU : De ce spui asta ?
SILVIA : Pentru că la-nceput te purtai rigid, pare-ai fi fost robot, nu om.
NELU (tresărind) : Cum ?
SILVIA : De ce-ai tresărit ? Da, te purtai ca un adevărat robot. Teapăn și categoric.
NELU : Și acum ?
SILVIA : Acum îmi dau seama că ești un tînăr suplu, foarte subtil și foarte rafinat.
MITI : Ce tot sușotiți voi acolo ?
NELU : Auzi, Miti, Silvia gîndea e-aș putea fi robot.
MITI (încercîndu-se cu mincarea) : Ce... Ce-ai spus ?
BIȚU (alarmat) : De unde pînă unde această impresie ?
HORIA : Să vă spun drept, și eu gîndeam că nu-i cu putință ca un om, un om normal, să aibă o pregătire atît de complexă.
MIRCEA : Dar l-am convins cu că-i posibil !
ILEANA : Dacă nu-l convingeai tu, îl convingeam eu ; deși, drept să vă spun, și pe mine m-a surprins la-nceput purtarea lui. Dar acum sint de părerea Silviei și a lui Mircea. Nelu este un băiat excelent, subtil, rafinat, bine pregătît.
MIRCEA : Și cred că și Mioara Bratu, colega lui, este la fel de bine pregătîtă.

BIȚU : Ce v-a venit s-o amestecați pe Mioara Bratu ?
HORIA : E doar colega lui Nelu !
MITI : Și ce-i dacă-i e colegă ?
ILEANA : Chiar așa, ce-i dacă-i e colegă ?
SILVIA : Dar tu, Nelule, nu spui nimic ? Cum este Mioara Bratu ?
(Nelu tace.)
HORIA : Hai, Nelule, vorbește !
BIȚU (lui Miti, șoptit) : Ne-am dus pe copcă !
NELU : Mioara Bratu... este... este...
HORIA : Spune odată, cum este ?
MITI (intervenind, ca Nelu să nu se dea de gol) : Nelule, nu le spune nimic. Au să se convingă singuri cum este Mioara Bratu.
(În clipa aceasta se aude un strigăt.)
FELICIA : Ajutor ! Ajutor !
(Toți tresar, înaprîmîntați.)
BIȚU : S-a întîmplat ceva cu Felicia !
ILEANA : A căzut într-o prăpastie !
(Toți se îndreaptă în direcția în care a dispărut Felicia.)
MIRCEA : Stați !
BIȚU : De ce ? Fiecare clipă e prețioasă.
MIRCEA : Nu putem porni așa ! Trebuie să desfacem frînghiile cu care s-o prindem.
MITI : Ba nu ! Să coborîm în prăpastie.
SILVIA : V-ați cam pierdut capul ! Să procedăm organizat. Ileana, unde crezi că-i prăpastia ?
ILEANA : Imediat pe culoarul din stînga ! Așa cred. Și mai cred că nu-i prea adîncă.
MITI : Cineva trebuie să coboare după Felicia.
BIȚU : Bineînțeles ! O să coboare Nelu !
SILVIA : Nelu ?
ILEANA : De ce tocmai Nelu ?
BIȚU : Pentru că el este cel mai bine pregătît ! *(La gura culoarului.)* Felicia ! M-auzi, Felicia ? *(Așteptare înfrigurată.)* Felicia ! Feliciaaa ! *(Nici un răspuns.)*
MITI (strigînd) : Felicia, de ce nu răspunzi ?
SILVIA : S-o fi rănit ! *(Strigînd.)* Felicia ! Răspunde, Felicia !
HORIA : Și-o fi pierdut cunoștința.
MIRCEA : Să nu fie ceva și mai rău.
ILEANA : Taci, nu mai cobi !
SILVIA : Să nu pierdem timpul ! Hai, să facem ceva !
BIȚU : Nelu ! Unde ești, Nelule ?
SILVIA : Acum a dispărut și Nelu.
MITI : Nu se poate !
MIRCEA : Ba da ! Nu-i nicăieri !
ILEANA : Să nu i se fi întîmplat și lui ceva.
SILVIA : O fi alunecat și el în prăpastie. *(Strigînd, cu mîinile pînă la gură.)* Nelule ! Unde ești, Nelule ? !
MITI : Colosal ! Ne învîrtim de colo pînă colo, și nu întreprindem, practic, nimic.

MIRCEA : Ba nu-i adevărat ! Uite, am desfăcut frînghia.

HORIA : Cobor eu.

BIȚU : Ba eu ! *(Lui Miti, șoptit.)* Poftim metoda ta pedagogică. Nelu a dat bir cu fugiții.

HORIA : Să fixăm capul frînghieii aici !

BIȚU : Cobor eu !

HORIA : Ba eu !

BIȚU : Lasă-mă pe mine !

HORIA : Nu se poate ! Cobor eu !

MITI : Colosal, cum vă tocmiți ! Coboriți amindoi, și gata !

(În timp ce Bițu și Horia se pregătesc să coboare, își face apariția Nelu, purtînd-o pe Felicia pe brațe.)

SILVIA : Uf ! Nelule. Bine că te văd !

ILEANA : N-ai pătit nimic, Nelule ?

NELU : Nu ! Nimic !

BIȚU : Felicia... Felicia, ești rănită ?

NELU *(depunînd-o pe o stîncă)* : Nu ! Nu-i rănită !

BIȚU : Vorbește, Felicia.

FELICIA : Ce să vorbesc ? M-am zdrelit puțin în cădere și atîta tot. Stăteam însă într-o poziție imposibilă.

NELU : Prăpastia este oarecum etajată. Și Felicia a avut norocul să rămînă în etajul superior.

FELICIA : Dacă nu veneai tu, Nelule, mă prăbușeam în adînc. Pentru totdeauna !

NELU : Poate că așa s-ar fi întîmplat. Dar uite că am venit.

FELICIA : Da, ai venit la timp, dragul meu !

SILVIA : Și tu, Nelule, cum de-ai plecat fără să ne spui un cuvînt ?

MITI : Intr-adevăr, e o purtare de neînțeles !

Sînt supărat pe tine, Nelule.

NELU : Eu am procedat potrivit comenzii : nu vorbi, acționează ! Și am acționat ! Mi-am dat seama că Ileana are dreptate, că prăpastia e spre culoarul din stînga, și m-am îndreptat numaidecît într-acolo.

BIȚU : Cum te simți, Felicia ?

FELICIA : Bine ! Dar m-aș fi simțit poate și mai bine dacă, în locul lui Nelu, ai fi fost tu !

BIȚU : Dar am vrut să cobor...

FELICIA : Ai vrut cam încet.

BIȚU : Pot să fac ceva pentru tine ?

FELICIA : Puteai ! Acum, însă, e prea tîrziu...

MIRCEA : Dar ce-ai în sac, Felicia ?

FELICIA : Niște pietre !

NELU : Felicia a adus, după părerea mea, niște probe de rocă radioactivă.

MITI : Ei nu, că asta-i colosal !

ILEANA : Ia să văd probele. *(Examinînd.)* Da, s-ar putea ! După elementele exterioare, pare a fi rocă radioactivă. Bravo, Felicia !

FELICIA : Să nu ne grăbim ! Trebuie verificate cu contoarele Geiger.

NELU : Le vom verifica, deși nu mai este nevoie !

MITI : Sînt întru totul de părerea lui Nelu.

HORIA : Ei, ce știi despre geologie, măi Miti ?

MITI : N-am habar !

MIRCEA : Atunci, ce te bagi ?

MITI : Vedeți, însă, că știu multe, foarte multe, despre bunul meu prieten, Nelu Mefebé...

Cortina

Tabloul V

Sintem din nou în tabără. Același decor din tabloul II. La ridicarea cortinei, în scenă : Miti, Bițu, Silvia, Felicia.

SILVIA : Și totuși, eu rămîn la părerea mea : să organizăm o serbare în cinstea lui Nelu.

MITI : Și eu îți repet : nu e nevoie de nici o serbare.

FELICIA : Sînt întru totul de părerea lui Miti !

SILVIA : Tu vorbești așa ? Tocmai tu ?

FELICIA : Da, ce te miri ?

SILVIA : Păi, dacă nu era Nelu, mai stăteai tu acum de vorbă cu noi ? De altfel, serbarea va avea un caracter mai larg.

BIȚU : Cum, mai larg ?

SILVIA : V-am spus doar că o așteptăm pe Mioara Bratu.

BIȚU : Nu văd de ce serbarea trebuie să aibă un caracter mai larg dacă vine și Mioara Bratu.

MITI : Ce-o amesteci pe fata asta, de care habar n-avem ?

SILVIA : Dar e foarte simplu : prin prezența lui Nelu și a Mioarei Bratu, vom omagia însuși Liceul industrial din Focșani, care a știut să creeze elemente excepționale ca Nelu Mefebé. În fond, Nelu s-a dovedit nu numai un tînr bine pregătit, dar și dotat cu un curaj excepțional ! Deși... *(Se oprește.)*

FELICIA : De ce te-ai oprit, Silvia ?

SILVIA : Bine, să-mi continui gândul pînă la capăt, cu toate că ar putea să pară malițios !

MITI : Hai, spune ce gîndești !

SILVIA : Dacă n-ar fi fost Felicia la mijloc, credeți că Nelu ar fi acționat tot atît de prompt ?

FELICIA : Lasă prostiile, Silvia.

SILVIA : L-am observat bine pe Nelu : nu trește pentru tine, Felicia, o prietenie deosebită.

FELICIA : Te rog din nou, încetează cu prostiile astea !

MITI : Poate că nu-s tocmai prostii... Nelu e un tip sentimental.

BIȚU (*pufnind în ris*) : De unde ai mai scos-o și pe asta ? Sentimental ? Nelu, și sentimental ! Parcă nu l-ai cunoaște tot așa de bine ca mine și ca Felicia.

MITI : Ei, nu rîdeți ! Știu eu ce știu... (*Scurtă pauză.*)

SILVIA : Așadar, ne-am înțeles ! Facem o serbare cu foc de tabără...

MITI (*repede*) : Nu ! Nu ! Fără foc !

BIȚU : Mai bine fără foc !

SILVIA : Mă mir că vorbiți așa ! E doar în tradiția noastră să facem foc de tabără.

MITI : Uf ! Greu e de scos la capăt cu tine, Silvia. Ești pur și simplu colosală. La ce te mai sfătuiești cu noi, cînd botăririle tale sînt dinainte luate ? (*Intră Ileana.*)

ILEANA : Ce facem cu probele de rocă, Silvia ?

SILVIA (*către ceilalți*) : Voi ce părere aveți ?

MITI : Spune ce vrei să faci și nu ne mai cere părerea !

ILEANA : Oricum, trebuie trimise la laborator spre verificare.

SILVIA : Desigur ! Dar, pînă atunci, le vom expune la club, într-o vitrină, spre a putea fi văzute cu prilejul serbării organizate în cinstea lui Nelu.

ILEANA : Atunci, să nu mai pierdem timpul ! Trebuie să aranjăm o vitrină.

SILVIA : Bine ! Să mergem ! (*Ies Ileana și Silvia. Scurtă pauză. Apoi.*)

BIȚU : Ei, ce ne facem, că Mioara asta trebuie să sosească din moment în moment.

MITI : Nu vă pierdeți firea. Nelu va ști să facă față. Așa cum v-am explicat, metoda mea pedagogică va da și acum rezultate excelente !

BIȚU : Urma să ne arăți și nouă cum să procedăm.

FELICIA : Poate ar fi mai bine să avem instrucțiunile unchiului Victor...

MITI (*gata să spună*) : Păi, instrucțiunile...

BIȚU : Ce-i cu ele ?

MITI (*răzgîndindu-se*) : O să le căpătăm într-o zi, două...

BIȚU : Și pînă atunci ce facem ? Trebuie să ne arăți cum ai procedat !

FELICIA : Să ne demonstrezi metoda ta pedagogică.

BIȚU : Dacă te mai complici cu alte mistere, să știi că eu dau totul pe față.

MITI : De ce nu înțelegeți ? Nelu a fost îndrumat de mine, e învățat cu mine, și acum vreți, dintr-odată, să tăbărim toți trei cu dădăceala pe el ? O fi el superrobot, dar nici chiar așa să n-o luăm...

FELICIA : Dacă-i superrobot — și uneori îmi vine și mie să cred că este...

BIȚU (*ușor ironic*) : Desigur, de cînd te-a salvat, purtîndu-te pe brațe...

FELICIA : Da, de atunci ! Deci, dacă-i superrobot, e bine să cunoaștem și noi metoda ta pedagogică ! Hai, grăbește-te... Acum o să ne pomenim cu Mioara Bratu aici.

MITI : Bine ! Așteptați-mă. Il aduc pe Nelu numaidecît. (*Iese Felicia și Bițu se plimbă unul lîngă celălalt, fără să se privească. În sfîrșit, Bițu rupe tăcerea.*)

BIȚU : Felicia, voiam de mult să te-ntreb... (*Se oprește.*)

FELICIA : Ce să mă-ntrebi ?

BIȚU : De ce ți-ai schimbat atitudinea față de mine ?

FELICIA : Credeam c-ai înțeles.

BIȚU : Ce anume ?

FELICIA : Cînd mi s-a-ntîmplat accidentul, mă așteptam ca tu să fii acela care să mă salveze.

BIȚU : Ori eu, ori Nelu, nu-i totuna ?

FELICIA : Nu-i totuna !

BIȚU : Bine, dar Nelu este, știm bine, un simplu robot. (*Tăcere. Apoi.*)

FELICIA : Așa gîndeam și eu la-nceput, dar îmi vine să cred că Miti are dreptate. Cred c-am surprins la el mai mult decît o comportare prietenească programată.

BIȚU : Haida de, să fim serioși !

FELICIA : Vorbesc foarte serios. Și fiindcă, totuși, tu ai fost prietenul meu cel mai apropiat, nu-ți pot ascunde faptul că și eu am început să mă gîndesc la Nelu, să-l privesc altfel...

BIȚU : Vrei cu orice preț să mă faci gelos pe acest simulacru de om ? Pe acest homunculus, confecționat într-un laborator electronic ?

FELICIA : Nu vreau să te fac gelos în nici un fel. Pentru mine, ești o mare decepție și nu știu cînd și cum se va reface prietenia noastră. Dar nu mă pot opri să nu-ți împărtășesc faptul că uneori privirile, cuvintele lui Nelu mă tulbură... Desigur, cînd mă trezesc din această stare, îmi dau seama de ridicolul situației.

BIȚU : Cum s-ar spune, ești un Pygmalion feminin, care a început să-ndrăgească propria operă. Doar că Galathea noastră e un robot.

FELICIA : Poate că Miti este, într-un fel, vinovat de mutațiile produse în structura lui Nelu... Nu știu! Dar că s-au produs mutații, asta este absolut sigur. O văd, o aud, o simt, în tot ce face el.

BITU : Dacă lucrurile au ajuns până aici, am să nimicească această neroadă întrupare humanoidă.

FELICIA : Te rog să nu te atingi de el.

BITU : Ba, am să-l fac praf ! Nu vreau să sufăr nici eu, nici tu, din pricina unei mașini.

FELICIA : Eu nu sufăr... Dimpotrivă, cu tot ridicolul, îmi face numai plăcere... Și te rog încă o dată : nu te atinge de Nelu ! Făgăduiești ?

BITU : Ah, a început să te și doară pentru el. Ei bine, nu făgăduiești nimic !

FELICIA : Nu-i vorba de mine, ci de unchiul Victor. E nevoie să-ți amintesc obligațiile morale pe care le avem față de acest minunat savant cu suflet de copil ? Nu știu cum ne vom descurca acum, când ne vine pe cap această Mioara Bratu.

BITU : Dacă ne poticnim, dăm totul pe față. De altfel, asta-i și părerea ta.

FELICIA : A fost ! Gîndindu-mă, însă, la unchiul Victor, mă îndoiesc că ar fi cea mai bună cale.

BITU : Și totuși, nu există alta.

(Citeva clipe pauză, apoi intră în scenă Ileana, Silvia, Mircea, Horia și Mioara.)

SILVIA : Felicia, Bitu, iată și oaspetele nostru.

MIOARA : Mă cheamă Mioara Bratu și sint din Focșani ! (Dă mina cu fiecare.)

BITU : Bucuros de cunoștință.

FELICIA : Și eu !

MIOARA : Silvia, îmi vorbeai de-o surpriză. Și nu numai tu. Toți mi-ați făgăduit o surpriză.

SILVIA : O vei avea. Apropo, Felicia, unde-i Miti și... surpriza pentru Mioara ?

FELICIA : Trebuie să vie și el îndată.

MIRCEA : În orice caz, Mioara, trebuie să vă felicităm.

MIOARA : „Să vă“ ? Pe cine vreți să felicitati la plural ?

HORIA : Liceul vostru, colectivul de profesori și elevi.

ILEANA : Aveți elemente deosebit de bine pregătite !

MIOARA : Da, dar cred că nici voi nu duceți lipsă de așa ceva. Aveți buni jucători de șah, sportivi de frunte, cercetători în ale geologiei, ciberneticieni...

MIRCEA : Avem, nici vorbă, dar nu se pot compara cu elementele voastre.

MIOARA : Sigur, îmi face plăcere ceea ce mi spuneți, totuși, cred că exagerați. Și, de altfel, nu știu cum ați avut posibilitatea să vă convingeți.

MIRCEA : Cred că aveți și excelente elemente care joacă teatru. Comedienii de prima mână !

MIOARA : Da, avem o echipă artistică, dar nu știu la cine te referi în mod special.

MIRCEA : La tine, Mioara !

MIOARA : La mine ? De ce la mine ?

MIRCEA : Pentru că mimezi foarte bine can-doaia. Ca și cum n-ai ști, în definitiv, despre ce surpriză este vorba.

MIOARA : Vă spun în mod cinstit că habar n-am și că m-ați făcut din cale afară de curioasă.

(În clipa aceasta intră Nelu, însoțit de Miti.)

FELICIA (în șoaptă, lui Bitu) : Acum să vedem cum ne vom descurca.

BITU (tot șoptit) : Aș prefera să terminăm odată cu această glumă științifică !

FELICIA : O, nu ! Numai asta, nu !

SILVIA : Miti, ți-o prezint pe Mioara Bratu.

MIOARA (dîndu-i mina) : Mă cheamă Mioara Bratu și sint din Focșani.

MITI : Colosal de bucuros că te-am cunoscut !

SILVIA : Și acum surpriza : iată-l ! (Îl arată pe Nelu.) Pe el nu-i nevoie să ți-l prezint. (Mioara se apropie de Nelu, îl privește cercetător. La fel o privește și Nelu pe Mioara. Moment de suspans, marcat de replicile lui Miti, Felicia și Bitu.)

MITI (șoptit) : Acu' e acu' !

FELICIA (șoptit) : Vai, cum îmi bate inima !

BITU (tot șoptit) : De s-ar termina odată ! (Cei trei urmăresc cu ochii măriți reacțiile lui Nelu și ale Mioarei. Deodată, Nelu se apropie de Mioara și-i strînge mina.)

NELU : Noroc, Mioara ! Nu m-așteptam să te revăd așa repede.

MIOARA : Nici eu ! Îmi pare bine că te-am întâlnit ! (Îi strînge mina. Cei trei cască ochii cît cepele. Miti se ciupește, să vadă dacă nu visează, șoptind.)

MITI : Mă, să știi că visăm ! (Își trage o palmă.)

SILVIA : Ce faci, Miti ?

MITI : Colosal... Ce țințar m-a piscat pe obraz !

MIRCEA : Ce țințari ? Aici nu-s țințari.

MITI : Nu ? (Privindu-i pe Nelu și Mioara.) Și totuși, parcă... (Își mai trage o palmă.)

HORIA : Ei, Mioara, așa-i că-i o surpriză ?

MIOARA : Este și nu este, pentru că știam că-i aici, după cum știa și el că voi veni.

ILEANA : Bravo, Nelule, ai păstrat o discreție absolută.

MIOARA : Așa ne-am înțeles. Să vă dăm iluzia că ne-ați pregătit o surpriză.

MIRCEA : Vezi, cînd îți spuneam că ești o marcă comediantă, făceai pe neștiutoarea.

MIOARA : Păi, nu vă mai reușea surpriza...

NELU : Așa e ! Ce mai e pe acasă, Mioara ?

MIOARA : Lasă, că stăm mai pe-ndelete de vorbă și-ți povestesc toate noutățile.

SILVIA : Puteți s-o faceți și-acum ! Puteți sta de vorbă la club.

MIOARA : Numai că nu-i prea politicos...

HORIA : Dar e sănătos ! Duceți-vă, că nu ne supărăm.

ILEANA : Nelule, dacă tot mergeți la club, arată-i și probele de rocă găsite de Felicia.

NELU : Bineînțeles.

MIOARA : Ce probe ?

ILEANA : O să-ți explice Nelu !

MIOARA : Atunci, să nu pierdem timpul.
(Luându-l de braț pe Nelu.) Haidem, Nelule !

NELU : Haidem ! (Ies, amândoi.)

SILVIA : Veniți și voi, în cort la comandament. Trebuie să punem la punct programul.

MITI : Duceți-vă fără noi.

HORIA : Voi de ce nu veniți ?

MITI : Pentru că sîntem împotriva unei asemenea serbări cu foc de tabără, cu artificii...

HORIA : Oi fi tu, dar poate că Felicia și Bițu nu-s. Nu-î nșă, Felicia ?

FELICIA : Ba și eu sînt împotrivă. Nelu e modest. Să nu-l șocheze această manifestare în cinstea lui.

SILVIA : De ce vorbești în numele lui Nelu ?

FELICIA : Pentru că-l cunosc foarte bine.

SILVIA : Dar tu, Bițule, ce părere ai ?

BIȚU (după o clipă de ezitare) : Am să mă gîndesc. Da, am să mă mai gîndesc !

SILVIA : Bine, ne găsiți la comandament.
(Ies Silvia, Ileana, Mircea și Horia.)

MITI (explodînd) : Măi, colosal cum s-au petrecut lucrurile.

BIȚU : Să zicem că Nelu a fost îndrumat de tine și s-a descurcat binisor. Nu știu cum îl vrăjești, dar treaba a mers și de data asta bine.

FELICIA : Dar ce spuneiți de Mioara ?

BIȚU : Oricum, purtarea Mioarei pare inexplicabilă.

FELICIA : Cîtuși de puțin ! Face parte din categoria de fete care se extaziază în fața unui băiat frumos.

BIȚU : E-o explicație cam subiectivă.

FELICIA : Ba nu e deloc subiectivă ! N-ai văzut cum s-a agățat de brațul lui Nelu ?
(Cu un gest de gelozie.) Aproape fără rușine !

BIȚU : Totuși, nici Nelu nu părea indiferent !

MITI : Și eu am avut impresia aceasta, în timp ce urmăream cu foarte multă atenție întîlnirea lor.

BIȚU : A fost o atracție reciprocă !

FELICIA : N-aș crede !

MITI : Colosal ! Asta e ! Atracție reciprocă !

FELICIA : Ce vrei să spui ?

MITI : Voi ați observat ce are Mioara după ureche ?

BIȚU : Ce are ?

MITI : O aluniță !

BIȚU : Și ce-i cu asta ?

MITI : E colosal ! E vorba de teoria atracției reciproce a roboților.

FELICIA : Cum, vrei să spui că...

MITI : Da, sînt absolut sigur. Mioara e tot un robot humanoid.

BIȚU : Imposibil.

MITI : Nimic nu-i imposibil ! De altfel, asta și explică de minune comportarea ei în fața lui Nelu, pe care nu l-a văzut în viața ei pînă atunci. Am citit eu undeva că roboții se simt atrași între ei.

FELICIA : Ar trebui să-l întrebăm pe unchiul Victor.

BIȚU : Asta o vom face oricum ! Dar trebuie, mai întîi, să ne dăm seama dacă Miti are dreptate.

MITI : Am să-ncearc eu să m-apropii de Mioara.

BIȚU : Foarte bine. Pe Nelu lasă-l pe seama mea.

FELICIA : C-o singură condiție, Bițule ! Să nu te răzbuni pe el !

MITI (neînțelegînd) : Să se răzbune ?

FELICIA : Da, să se răzbune !

MITI : Glumești, Felicia ! Cum o să se răzbune Bițu pe Nelu ?

FELICIA : Nu glumesc ! Știe Bițu ce vreau să spun !

Cortina

Tabloul VI

Acelaş decor ca în tabloul anterior, însă cu elemente decorative care marchează apropiata serbare. Deci : steguleţe, ghirlande de flori, lampioane etc. În culise se aude „Cântecul pionieresc“.

La ridicarea cortinei, în scenă : Mircea, Horia, Ileana, Mioara, care se ocupă cu împodobirea locului unde se va desfăşura serbarea.

NI-E CLIPA UN CIREŞ ÎN FLOARE (Cîntec pionieresc)

1

Noi luăm lumină din lumină,
Lumina marelui Partid.
Şi-n şcoli, pe cîmp şi în uzină,
Cu cuget clar, braţ de granit,
Muncim să fie viaţa plină
Sub bolţi de vis ce se deschid.

Refren

Pionieri ! Noi patria slăvim
Dacă-nvăţăm, dacă muncim.

2

Ni-e clipa un cireş în floare,
Prin jertfa-naiţilor,
Iar noi, muncind azi cu ardore,
Şi învăţînd cu sîrg şi spor,
În şcoli şi în laboratoare,
Da, vom fi demni de jertfa lor !

Refren...

2

Azi, mîndru flutură în soare
Cravatele pioniereşti
Iar ţării noastre-n sărbătoare,
Meleagurilor strămoşeşti
Le închinăm cu-nflăcărare
Avinturile vultureşti !

Refren...

ILEANA : Corul e foarte bine strunit !

MIRCEA : Păi de, corul repetă, noi muncim aici pe rupte, iar Nelu habar n-are că serbarea e organizată în cinstea lui !

HORIA : S-o crezi tu ! Îi convine să facă pe neştiutorul.

MIOARA : Ba nu. Nu ştie. A văzut-oarecare fierbere şi m-a întrebat ce se întîmplă. Iar eu, bineînţeles, nu i-am spus, aşa cum am făgăduit.

ILEANA : Şi mie mi-a pus aceeaşi întrebare.

MIRCEA : Şi tu ce i-ai răspuns ?

ILEANA : Că pregătim o serbare pentru descoperirea făcută de Felicia.

MIRCEA : A, probe de rocă. (Pauză.) Ileana,

tu crezi cu adevărat că sînt roci radioactive ?

ILEANA : Am ferma convingere. Dar, fi-
reşte, trebuie făcută o verificare cu mij-
loace ştiinţifice.

MIOARA : Eu le-am verificat ! (Mirare la
ceilalţi.) Sînt, în adevăr, radioactive.

HORIA : Cum ai putut să le verifici ?

MIOARA : Cu contorul Geiger pe care l-am
adus cu mine.

ILEANA : Ai un contor Geiger ?

MIOARA : Am !

MIRCEA : Hm ! Interesant !

HORIA : Şi de ce nu ne-ai spus nimic pînă
acum ?

MIOARA : Pentru că n-a venit vorba. Singu-
rul care ştie e Nelu.

HORIA : Se putea altfel ? (Intră Miti.)

MITI : Unde tot umbli, Mioara ?

MIOARA : Nicăieri ! Stau pe loc şi ajut la
împodobit.

MITI : Mă, nu ştiu ce v-a venit să orga-
nizaţi serbarea asta.

MIRCEA : Ce ne-a venit... Este ideea Silviei
şi, cînd îi intră ei ceva în cap, greu să-i
ţii piept.

ILEANA : Dar ce, Nelu nu merită să fie
sărbătorit ?

MITI : Merită, nici vorbă, dar...

ILEANA : O să fie o splendoare. În noaptea
înstelată, vîlvătaia focului de tabără şi
exploziile incandescente ale artificierilor scri-
ind pe boltă numele lui Nelu, cîntece, de-
clamaţii, jocuri...

MITI : Am văzut eu ceva şi mai colosal decît
serbarea voastră !

HORIA : Posibil, dar acum du-te şi aprinde
artificiile şi stelele rotitoare.

MITI : Mai vezi de altul ! (Intră Felicia.)

FELICIA (repede) : Nu l-aţi văzut pe Nelu ?

MIOARA : Cum să nu ! L-am lăsat cu Biţu.
Au pornit spre lac.

FELICIA (alarmată) : Vai de mine ! Spre lac ?
Eşti sigură ?

MIOARA : Absolut sigură. I-am văzut cînd
au pornit. Dar de ce eşti alarmată ?

FELICIA : Nu... Nu sînt ! (Sieşi.) Biţu o să
se răzbune pe Nelu... (Tare.) Mă duc
după ei.

MIOARA : N-are nici un rost.

FELICIA : Ba, are ! Şi... şi cum părea Biţu ?

MIOARA : Încruntat ! Mînios ! Încrîncenat !

Approape că m-a somat să-i las singuri.

FELICIA (sieși): Aoleo, îl zvîrle în lac !
 (Tare.) Fug după ei ! (Iese, grăbită.)
 ILEANA (privind în urma ei): Ce-o fi apu-
 cat-o ?
 HORIA : De cînd cu accidentul, Felicia a
 devenit foarte... nu știu cum !
 MITI : Mă, prea vă ocupați voi de noi.
 HORIA : Care „noi” ?
 MITI : De Felicia, de Bițu, de mine, de
 Nelu...
 MIOARA : Poate că au motive... (Pauză.)
 MIRCEA (uitindu-se la ceas) : Tii, cum trece
 timpul !
 ILEANA : E aproape seară ! Se apropie ora
 serbării și nu sîntem încă gata. Hai să
 mergem. Mai trebuie să aprindem brazii,
 stelele rotitoare...
 MIOARA : Eu îl aștept pe Nelu aici !
 MITI : Și eu !
 ILEANA : Atunci, dă-i Mioarei o mină de
 ajutor să termine mai repede.
 MITI : Dacă m-o ruga frumos...
 (Ies Horia, Ileana, Mircea, Scurtă pauză.)
 MIOARA : Chiar vrei să te rog ?
 MITI : Chiar !
 MIOARA : Și dacă nici o comandă interioară
 nu-mi dictează s-o fac ?
 MITI (ciulind urechile) : Ce-ai spus ? Co-
 mandă ? Comandă interioară ? Colosal !
 MIOARA : Ce te miri ? Fiecare gest al nostru
 corespunde doar unei programări interi-
 oare.
 MITI : Programări ? Ei bine, atunci nu m-am
 înșelat.
 MIOARA : În ce privință ?
 MITI : În privința ta.
 MIOARA : Fii mai clar !
 MITI : Colosal ! Am simțit de la-neput ce
 ești !
 MIOARA : Cine sînt, vrei să spui, că doar
 nu-s lucru.
 MITI : Nu ești lucru, desigur, dar, oricum,
 nici ființă obișnuită ! Deși, în ceea ce te
 privește, rezultatele sînt colosale ! Ești
 foarte reușită ! Foarte, foarte reușită !
 MIOARA : Mulțumesc pentru compliment.
 MITI : E o apreciere obiectivă ! Ești atît de
 reușită, încît acum îmi pare rău că ipo-
 teza mea se confirmă.
 MIOARA : Ce tot îndrugi tu acolo...
 MITI : Aș fi vrut să nu fii ceea ce ești.
 MIOARA : Știi că ai haz ? Și ce-ai fi dorit
 să fii ?
 MITI : O făptură vie, adevărată...
 MIOARA : Și nu sînt ?
 MITI : Să zicem...
 MIOARA : Cum vine asta, „să zicem” ?
 MITI : Mă rog, cei de la Focșani ne-au
 luat-o înainte.
 MIOARA : Te referi la Nelu ?
 MITI : La Nelu și la tine... (Sieși.) Probabil,
 sistemul de imprimare e același : alunița !
 (Se apropie de Mioara, cu gîndul să-i
 cerceteze alunița.)
 MIOARA : Ce te holbezi așa la mine ?
 MITI : Mă interesează... (Se apropie tot mai
 mult.) ...mă interesează.
 MIOARA : Ce te interesează ?

MITI : O anumită parte a capului... după
 ureche...
 MIOARA : A capului ? După ureche ?
 MITI : Întocmai. (Duce mîna spre aluniță,
 dar se pomeniște c-o palmă din partea
 Mioarei.)
 MIOARA : Cum îți permiți ?
 MITI : Stai, dragă, am vrut numai să veri-
 fic... (Sieși.) Colosal ! Măi să fie, asta
 n-a fost reacție de robot...
 MIOARA (cu părere de rău) : Te doare ?
 MITI : Da' de unde ! Mi-a făcut plăcere.
 (Sieși.) Ce bine ! N-a fost reacție de robot.
 (Intră Bițu.)
 MIOARA : Unde-i Nelu, Bițule ?
 BIȚU : A rămas la club.
 MIOARA : Trebuia să vină aici ! Știa că-l
 aștept !
 BIȚU : E adevărat, însă m-a rugat să-l scu-
 zi.
 De altfel, e foarte contrariat.
 MITI : Contrariat ?
 BIȚU : Da, și știi bine de ce. A aflat de
 serbare, de focul de tabără, de artificii...
 MIOARA : Și ce, e motiv să fie contrariat ?
 Doar în cinstea lui se fac toate.
 MITI : Oricum, Silvia ar fi trebuit să-l în-
 trebe și pe el dacă-i de acord. Lui nu-i
 plac manifestările zgomotoase. (Scurtă
 pauză.)
 MIOARA : Am impresia că se teme de ceva.
 MITI : De ce anume ?
 MIOARA : Ei, de ceva de care m-am temut
 și eu cîndva.
 BIȚU : M-ai făcut curios.
 MITI : Și pe mine ! Te-ai temut și tu de
 ceva ?
 MIOARA : M-am temut exact ca Nelu.
 MITI : Vorbește odată !
 BIȚU : Ai observat ceva special la el ?
 MIOARA : Da ! Nelu se teme de foc !
 MITI : Și... și tu ai avut cîndva același sen-
 timent de frică în fața focului ?
 MIOARA : Am avut.
 MITI : Și cum de-ai scăpat de el ?
 MIOARA : Cum ! Tot printr-o comandă inte-
 rioară !
 MITI (sieși) : Hait ! Iar m-am înșelat. E tot
 robot !
 BIȚU : Bine, dar cum s-a procedat în cazul
 tău ?
 MITI : Ce mai întrebi ? Alunița de după
 ureche să trăiască !
 MIOARA : Te rog foarte mult să nu te
 agăți iar de alunița mea. Ai înțeles ?
 MITI : Am înțeles că nu mai înțeleg nimic !
 BIȚU (șoptit) : Mită, ai observat ? A vorbit
 de comandă interioară.
 MITI : Am observat ! (Ducînd mîna la falcă.)
 Dar am mai observat eu și altceva...
 (Intră Silvia, Ileana, Mircea.)
 SILVIA : Tot nu ești gata, Mioara ?
 MIOARA : Ra da !
 SILVIA : Atunci, Mircea, dă semnalul ca Ho-
 ria să aprindă artificii.
 (Mircea sună dintr-o goarnă. Numai decît,
 în fundal începe o explozie de artificii.)
 ILEANA : E o adevărată feerie !

SILVIA : Să vedeți ce-o să se mai bucure Nelu.

MITI : S-o crezi tu ?

ILEANA : Aprinde și stelele roștitoare !

SILVIA : Nu ! Întii să-l chemăm pe Nelu.

MIOARA : Mă duc eu să-l chem ! L-ai lăsat la club, nu, Bițule ?

BIȚU : Da, e la club.

(Mioara iese, grăbită.)

SILVIA : Cred c-o să fie o serbare strașnică !

HORIA : Da, programul nu-i rău alcătuit.

SILVIA : Tu, care ții jurnalul de bord al taberei, fii atent să nu scapi nici un amănunt.

(Între Felicia. Se duce direct la Bițu.)

FELICIA : Unde-i Nelu, Bițule ?

BIȚU : Unde să fie ? La club !

FELICIA : Nu-i la club ! Am fost la lac după voi și la întoarcere m-am oprit la club. Nelu nu-i acolo.

MITI : Unde s-o fi dus ?

MIRCEA : S-o fi plimbând pe undeva cu Mioara... E doar simpatia lui.

MITI (lui Bițu, șoptit) : Oare să fie din nou vorba de o atracție reciprocă ?

BIȚU : Tu știi mai bine ! Tu ai observat-o pe Mioara.

MITI : Atunci, sigur, e tot robot ! (Oftind.) Păcat...

SILVIA (mălițioasă, la adresa Feliciei) : Nelu pare-se că și-a fixat acum prietenia la Mioara.

(Între Mioara.)

ILEANA : Mioara, unde-i Nelu ?

MIOARA : Nu știu ! La club nu e și nici primprejur. Credeam că a venit aici.

FELICIA (amenințător, dar șoptit) : Bițule, spune : ce este cu Nelu ?

BIȚU : De unde vrei să știu ?

FELICIA : Nu cumva...

BIȚU : Ce vrei să spui ?

MIOARA : Nu cumva te-ai răzbunat pe el și l-ai zvirlit în lac ?

BIȚU : Cum poate să-ți treacă una ca asta prin minte ?

FELICIA : Lasă, te cunosc eu !

BIȚU : Ești pur și simplu nebună ! Una-i să vorbești, și alta-i să făptuiești.

FELICIA : E adevărat ! M-am convins și cind a fost vorba să mă salvezi.

SILVIA : Ce tot bodogăniți voi acolo ? Haideți să-l căutăm !

MIOARA : S-o luăm fiecare în altă parte !

HORIA : Bună idee !

MITI : Opriți întâi artificii ! Vă spun eu mai pe urmă de ce.

ILEANA : Da, să-l căutăm, să nu pierdem timpul !

MIRCEA : Eu o iau pe aici ! (Dispare în dreapta.)

ILEANA : Eu, pe-aici. (Dispare în stînga.)

(Rînd pe rînd, fiecare pornește în altă direcție ; cîteva clipe, scena rămîne goală. În aceste cîteva clipe, trece, ca un fulger, Nelu, dispărînd tot așa de rapid cum a

apărut. Apoi intră din nou, rînd pe rînd, cei porniți în căutarea lui.)

SILVIA : Nu l-am dibuit !

MIRCEA : Nici eu !

ILEANA : Nici eu ! Parcă intrat în pămînt.

Și totuși, înainte să vin aici, l-am văzut la club. Privea probele de rocă.

BIȚU (Feliciei, în șoaptă) : Ca să vezi ! Și eredeni că eu...

MIOARA : Poate o fi plecat spre Peștera Neagră ! Mi-a vorbit mereu de frumusețea acestei peșteri...

MITI : Colosal ! Mioara asta e o comoară ! Să știți că acolo s-a ascuns !

HORIA : Da, dar vedeți că l-am căutat și la club și, uitîndu-mă mai bine, am constatat că au dispărut și probele de rocă găsite de Felicia.

ILEANA : Probele pe care le privea cînd l-am zărit eu ?

HORIA : Da ! Și mă gîndesc că poate ar trebui să anunțăm undeva această dispariție.

MIOARA : Să-nțercăm întii să ne descercăm singuri.

MIRCEA : Eu sînt de părerea Mioarei.

MITI : Și eu !

BIȚU : Și eu !

ILEANA : Și eu ! Tu ce spui, Silvia ? Ești doar comandanta noastră !

SILVIA (reluîndu-și tonul de comandant) : Desigur, situația se complică. Dacă voi avea convingerea că s-a ascuns în Peștera Neagră, trebuie să pornim după el. Deocamdată, vom lupta cu forțele noastre.

ILEANA : Dar trebuie să ne grăbim. Peștera este un adevărat labirînt.

SILVIA : Atunci, să pornim chiar acum. Propun ca-n maximum un sfert de oră să fim gata echipați.

MIOARA : Faptul că a luat probele de rocă ne va ușura să dăm de urma lui.

HORIA : Nu-nțeleg cum...

MIOARA : V-am spus doar că am cu mine un contor Geiger. Probele fiind radioactive, contorul ultrasensibil ne va ajuta să le găsim, și deci, implicit, să-l găsim și pe Nelu.

MITI : Ești colosală, Mioara !

(Toți exclamă : „Bravo ! Bună idee ! Plecăm chiar acum !”)

SILVIA : Mioara, am să te rog să preiei tu conducerea expediției.

MIOARA : Nu, Silvia ! Tu ești comandanta noastră, tu ne vei conduce !

SILVIA : Bine, atunci, peste un sfert de oră, ne-nîlmim aici ! (Pornește spre corturi. Miti se apropie de Mioara.)

MITI : Mioara, ai fost colosală ! Păcat că ești ceea ce ești !

MIOARA : Adică, vrei să spui, ca Nelu...

MITI : Da, ca Nelu...

MIOARA (zîmbind) : Și... dacă te-nșeli și nu sînt ca Nelu ?

MITI (ochii cît farfuriile) : Cuuuum ?

Tabloul VII

Din nou, în peșteră. Ca și-n tabloul III, și de data aceasta pătrund, rind pe rind, cei care constituie expediția pentru găsirea lui Nelu. Deci, intră în scenă : Felicia, Miti, Bițu, Ileana, Silvia, Mircea, Mioara, Horia.

MIRCEA : Ai avut dreptate, Ileana : peștera e un adevărat labirint !

ILEANA : Cu nenumărate săli și coridoare.

IIORIA : În condițiile astea, nu prea avem șanse să dăm peste Nelu.

BIȚU : E greu să-l găsim, dacă nu chiar imposibil.

FELICIA : Și totuși, trebuie să-l găsim ! Trebuie !

SILVIA : Presupunind, bineînțeles, că s-a refugiat aici.

MIOARA : Da, aici s-a refugiat ! Sint sigură de asta !

MITI : Și eu cred că-i pe-aici pe undeva. Dar unde, unde ?

MIRCEA : Ce-ar fi să formăm grupe de câte doi și să cotrobăim prin toate ungherele peșterii ? În felul acesta, putem lucra mai rapid.

ILEANA : Să nu ne pierdem unii de alții.

SILVIA : Cum să ne pierdem ? Doar avem fiecare câte un aparat de radio emisie-recepție. Vom semnaliza după busolă poziția în care ne aflăm.

MITI : Eu merg cu Mioara ! Desigur, dacă n-are nimic împotrivă.

MIOARA : N-am !

HORIA : Aha, Miti, vrei să fii avantajat.

MITI : Avantajat ? De ce avantajat ?

HORIA : Nu mai face pe naivul ! Știi doar că Mioara are aparatul Geiger cu ea și poți da mai ușor peste Nelu, care a luat probele de rocă.

MIRCEA : Mă rog, de ce a fugit Nelu, m-ați lămurit. Are o frică organică de foc. Dar de ce a luat și probele cu el, asta rămâne un mare mister pentru mine !

ILEANA : Și pentru mine !

SILVIA : Ce-ar putea să facă, aici, în fundul peșterii, cu ele, când putea să găsească altele ? !

BIȚU : Poate Mioara ar ști să ne lămurească.

MIOARA : E adevărat, mi-a vorbit cu încinare, dar și cu pasiune științifică, de aceste roci ; încât eu cred că le-a luat ca să poată identifica, după probele deja verificate la contorul Geiger, straturile exacte.

MITI : Colosal ! Asta-i explicația ! Nelu manifestă în ultima vreme o adevărată pasiune, un atașament profund pentru știință și pentru toți acei care se ocupă de știință.

BIȚU : Manifesta el și alte atașamente... Încît nu știu ce s-o fi petrecut cu el.

MIOARA : Da, da, părea schimbat.

ILEANA : Și mie mi s-a părut mai ciudat. De pildă, mi-a spus că ar vrea să revină cu mine în aceste locuri. Dar numai cu mine !

SILVIA : Hm ! Curios ! Mie mi-a spus același lucru. Apoi începuse să vorbească mereu de anumite sentimente, de știință, de prietenie... Oarecum... (Se oprește.)

FELICIA : Oarecum ?

SILVIA : Oarecum incoerent.

BIȚU (în șoaptă, Feliciei) : Să știți că Miti a umblat la comenzi.

FELICIA (șocată) : Vom avea explicația cînd vom da peste el. (Tare.) Deocamdată, por-nim în căutare.

BIȚU : Eu merg cu tine, Felicia !

ILEANA : Iar eu cu Horia !

MIRCEA : Silvia, te rog să fii partenera mea de echipă !

SILVIA : Iată-ne patru grupe. Deci, să por-nim fiecare în altă sală, în alt culoar. Peste o jumătate de oră, semnalăm prin radio unde ne aflăm, iar peste o oră ne reîntîlnim aici. Și-acum, la lucru ! (Fiecare grupă pornește în altă direcție. Cîteva cli-pe, scena goală. Apoi reîntre Mioara cu Miti, care are un vîndiac în mînă.)

MIOARA : Miti, ești sigur că e vîndiacul lui Nelu ?

MITI : Dacă eu n-o să știu, cine vrei să știe ?

MIOARA : Asta înseamnă că Nelu e pe-aici, pe undeva !

MITI : Uită-te la contor, vezi, nu semnalizează nimic ? (Mioara controlează.)

MIOARA : Nu, nici o indicație, dar asta n-are nici o importanță. Nelu e pe undeva, foarte aproape !

MITI : De unde știi ? E posibil ca vîndiacul să fie aici, iar el să se găsească, hăt, cine știe unde.

MIOARA : E aproape. Simt eu că-i aproape.

MITI : Cum așa ?

MIOARA : Prezența lui exercită parcă o anumită atracție asupra mea.

MITI : Atracție, ai spus ?

MIOARA : Da, atracție.

MITI : Atunci, ești tot...

MIOARA : Ce sînt ?

MITI : Ah, Mioara, de ce nu-mi spui adevărul ? Tu ești ca ecoul dintr-un cîntec de demult... (*Cîntă „Cîntecul ecoului“.*)

CINTECUL ECOULUI

1

*O fată de morar odată
S-a-ndrăgostit de un ecou,
Cînd ea cînta, pădurea toată
Cînta din nou, din nou, din nou...*

Refren...

2

*Suna ecoul din pădure
Ca stele de cristal în vînt
Și aștepta din grai să-i jure
Orice cuvînt, cuvînt, cuvînt...*

Refren...

3

*Dar cînd la „te iubesc“ ajunse
Și ea îl repeta mereu,
Ecoul altfel îi răspunse :
Și eu ! Și eu ! Și eu ! Și eu !*

Refren...

4

*Ce explicație faptul are ?
A fost ecou ? A fost om viu ?
Să se gîndească fiecare
Că eu nu știu, nu știu, nu știu...*

Refren

*Haide, ecoule,
Haide, răspunde,
Unde ești, oare,
Unde ești, unde ?*

MIOARA : Să lăsăm astea, să-l căutăm...
(*Caută — cu reflectorul — într-o nișă.*)

MITI : Nu ! Nu ! Pentru mine, tot ce mi-ai spus are o semnificație deosebită. Fundamentează o teorie personală a atracției reciproce a...

MIOARA (*care a tot căutat, exclamă*) : Uite-l ! Uite-l ! Pare neînsuflețit.
(*Intr-o clipă, Miti, împreună cu Mioara, îl trag pe Nelu la buza nișei. Nelu rămîne în continuare nemișcat.*)

MITI : Ce s-o fi petrecut cu el ?

MIOARA : Vezi dacă mai trăiește !

MITI : Cum să văd ?

MIOARA : Controlează circuitele.

MITI : Circuitele ?

MIOARA : Da, circuitele vitale : pulsul, inimă...

MITI : UI ! Colosal de greu e cu tine ! Iă-mă faci să cred că ești, ba că nu ești...
MIOARA : Hai să-l tragem mai încoace. E mai mult spațiu.

MITI : Bine, să-l tragem ! (*Îl trag spre mijlocul scenei. În clipa cînd l-au adus acolo, Nelu se ridică vîoi, ca și cum nimic nu s-ar fi întimplat.*)

NELU : Ce e cu voi ?

MITI : Ce e cu tine ?

NELU : Ce să fie ? Trebuia să m-ascund în clipa cînd am văzut flăcările și artificiele explodînd.

MIOARA : Bine, dar de ce tocmai aici ?

NELU : Comanda întîrioară indică să selectez cel mai sigur loc. Și aici mi s-a părut a fi cel mai sigur loc.

MIOARA : Și... cum de-ai leșinat ?

NELU : Am leșinat ?

MITI : Da, te-am găsit în nișă, leșinat. Colosal, dacă nu era Mioara să te dibuie, putrezeai acolo.

NELU : E adevărat, m-am ascuns în nișă pentru că un grup de turiști au aprins niște hirtii să vadă dacă e oxigen suficient.

MIOARA (*zîmbind*) : Nelule, Nelule, ai fugit de foc și-a venit focul după tine...

NELU : Așa s-ar părea... Și ca să-mi fac loc în nișă, am aruncat vîndiacul...

MIOARA : După el ne-am orientat. (*Lui Miti.*) Să-i anunțăm și pe ceilalți că l-am găsit pe Nelu.

NELU : Ați venit cu toții după mine ?

MIOARA : Ce, tu n-ai fi urmat comanda : ajută-ți prietenul ?

NELU : Fără îndoială ! Stați să semnalez eu. (*Își caută aparatul. Nu e.*) Să știți că l-am lăsat în nișă. Mă duc să-l caut. (*Intră în nișă.*)

MITI : Nu l-am întrebat de probele de rocă.

MIOARA : Le-o fi uitat tot în nișă. Spune-i să le aducă.

(*Miti se duce la gura nișei.*)

MITI : Hei, Nelule, adu și probele... (*Pauză.*) Dar de ce n-o fi răspunzînd ? (*Pauză.*) Ce întîrzie atîta ?

MIOARA : Ia să vedem ce e cu el... (*Își face loc să intre.*)

MITI : Hai, iar a leșinat !

MIOARA : Să-l tragem afară ! (*Îl trag din nou în mijlocul scenei și Nelu redevine vîoi.*)

MITI : Colosal ! Se-ntîmplă ceva ciudat. Iar ai leșinat, Nelule.

NELU : Am leșinat ?

MIOARA : Da ! Nu realizezi mintal lucrul ăsta ?

NELU : Nu !

MITI : Înseamnă că-i nevoie să mai umblu la aluniță.

MIOARA : Trebuie să vedem de ce leșină Nelu cînd intră în nișă...

MITI : Da, dar mai întîi să răspundă de ce a luat probele.

MIOARA : Așa e ! De ce ai luat cu tine probele de rocă, Nelule ?

NELU : Eu ? Eu am luat probele de rocă ?
Nici gând de-aşa ceva.

MITI : Şi totuşi, ele au dispărut din vitrina clubului odată cu tine.

NELU : Or li dispărut, dar eu vă dau cuvîntul că nu m-am atins de ele.

MIOARA : Nelule, adu-ţi bine aminte. Poate nu realizezi mintal nici faptul că ai luat probele.

MITI : Da' de unde ! Dacă şi-a dat cuvîntul, e sfînt. Nu s-a atins de ele.

MIOARA : Înseamnă atunci că le-a luat altcineva.

MITI : Eu, în nici un caz ! Vă dau cuvîntul că nu le-am luat.

MIOARA : Vă dau şi eu cuvîntul !

NELU : Aşadar, noi trei sîntem în afara oricărei bănuieli.

MITI : Rămîne să vedem care din cei şase — Silvia, Ileana, Mircea, Horia, Felicia, Biţu — a luat probele... Şi de ce ?

MIOARA : Vom lămuri noi şi acest mister.

MITI : Care noi, că pe toate le dezlegi tu singură. Te pomeneşti că ştii şi de ce leşină Nelu cînd intră în nişă.

MIOARA : Cred că din cauza undelor magnetice, care sînt mai puternice în nişă... Şi anumite organisme de felul lui nu rezistă.

MITI : Bine, dar atunci ar trebui să leşini şi tu.

MIOARA : Eu ? De ce ? Nu e nici o legătură între mine şi Nelu.

MITI : Colosal ! Iar nu-i nici o legătură ! Păi, atunci cum rămîne cu atracţia reciprocă...

MIOARA : De fapt, m-am exprimat greşit. Era vorba de-o simplă deducţie : dacă vin-
diacul e-aici, trebuia să fie şi Nelu.

MITI : Mă exasperezi, Mioara ! Spune drept, eşti sau nu eşti superrobot ?

NELU : De ce pui asemenea întrebări, Miti ?
Ştii doar ce spunea unchiul Victor : prima comandă imprimată unui robot humanoid este de a contesta că-i o simplă maşină cibernetică...

MITI : Bine, ştiu, dar atunci cum de nu leşini tu, Mioara, cînd intri în raza undelor magnetice ?

MIOARA : Or fi existînd sisteme de protecţie pe care nu le cunoaşte oricine...
(În clipa aceasta, la microfon, glasul Silviei.)

SILVIA : Allo ! Allo ! Aici este grupul Silvia-Mircea ! Ne întîlnim cu toţii în poziţia 7 x 2. S-a înţeles ? 7 x 2. Credem că am găsit urmele lui Nelu. Răspundeţi ! Terminat.

MITI (*făcînd haz*) : Auzi, Nelule, cică au dat de urmele tale. Colosal. (*Ride cu poştă.*)

NELU : Mă due să-mi iau aparatul să le răspund.

MITI : Stai în banca ta ! Ce, o să-mi rup iar oasele, să te car a treia oară, leşinat, din nişă ? Mă duc eu ! (*Porneşte spre nişă. În clipa aceasta se produce un buuit puternic. În scenă se face întuneric. Bubuitul continuă. Se aud glasurile celor aflaţi în peşteră.*)

SILVIA, MIOARA, MITI, FELICIA, BIȚU, ILEANA, HORIA, NELU : Cutremur...

Cortina

Tabloul VIII

Acţiunea se desfăşoară tot în peşteră, după cutremur. Labirintul a fost sfărîmat. Dispozitivul scenic este deci altul, respectiv sînt patru grote, patru cabine de piatră, în care au fost surprinse cele patru grupe. Într-una din grote se află Miti, Mioara şi Nelu. Semiîntuneric, în așa fel încît să se poată distinge mişcarea scenică şi personajele.

MIRCEA : Silvia... M-auzi, Silvia ? Eşti rănită ?

SILVIA : Nu, Mircea ! Dar tu eşti întreg ?

MIRCEA : Aşa sper. Mă cam doare umărul, dar e fără importanţă. Vorba e : ce facem ?

SILVIA : Încercăm să luăm legătura cu ceilalţi.

MIRCEA : Şi lumina ?

SILVIA (*aprinzînd reflectorul*) : Uite, că merge ! Allo ! Aici grupul Silvia-Mircea, poziţia 7 x 2. Răspundeţi. Răspundeţi. Allo ! Allo ! (*Pauză. Apoi.*)

HORIA (*la aparat*) : Aici grupul Ileana-Horia, poziţia 15 x 4. V-am receptat, Silvia.

SILVIA : S-a întîmplat ceva cu voi ?

HORIA : Ileana e rănită...

ILEANA (*intervenind la aparat*) : Uşor rănită la piciorul drept. Ce ştiţi de ceilalţi ?

SILVIA : Nu ştim nimic ! Încercaţi şi voi să-i prindeţi ! Terminat !

BIȚU (*legat la cap*) : Allo ! Allo ! Aici e grupul Felicia-Biţu, poziţia 8 x 8. Allo ! Allo !

FELICIA : Nu răspunde nimeni ?

BIȚU : Nimeni ! Allo ! Aici e grupul Felicia-Biţu ! Allo ! Allo ! poziţia 8 x 8.

SILVIA : Poate s-a defectat aparatul.

BIȚU : Nu s-a defectat. Se aud tot felul de zgomote din eter. Stai ! Mi se pare c-am auzit şi glasul unchiului Victor...

FELICIA : Din cauza traumatismului, ai început să ai halucinații.

BIȚU : Nu ! Nu cred. Într-adevăr, izbitura a fost foarte puternică și, dacă nu erai tu, nu știu ce se-ntimpla cu mine ; dar acum mi-am revenit. Nu ! Nu-i unchiul Victor. Se transmite o piesă radiofonică...

FELICIA : Odihnește-te ! Să-ți schimb compresura. *(Îi schimbă compresura la frunte.)* Lasă-mă pe mine ! *(Îa aparatul.)* Allo ! Allo ! Aici e grupul Felicia-Bițu, poziția 8 x 8. Allo ! Allo ! Nu, nici un răspuns... Allo ! Allo ! *(Pauză, apoi.)*

MITI : Ah, abia mă mișc ! Mioara, ești bine ?

MIOARA : Am scăpat ca prin urechile acului ! Noroc că m-a acoperit Nelu, care a primit lovitura în plin. Ce-o fi făcînd ?

NELU *(din fundul peșterii)* : Bine ! Nu-mi purta de grijă !

MITI : Dar ce faci tu acolo ?

NELU : Nimic !

MITI : Dă-mi o mîină de ajutor !

MIOARA : Te ajut eu, Miti ! Te doare rău ?

MITI : Mă doare. Încearcă să iei legătura cu ceilalți.

MIOARA : E cu neputință. Aparatele au fost sfărîmate. Bine că nu s-a stricat reflectorul.

MITI : Ia du-te, vezi, ce tot face Nelu acolo ? *(Pauză, apoi.)*

HORIA : Allo ! Allo, aici grupul Horia-Ileana, poziția 15 x 4. Silvia, m-auzi ?

SILVIA : Te aud !

HORIA : Silvia, n-ai prins prin eter un semnal al unui unchi Victor ?

SILVIA : N-am prins. Trebuie să-nțercăm să comunicăm direct între noi. Pozițiile noastre sînt foarte apropiate.

HORIA : Dar n-am nici o cazma, nici un tîrnăcop.

MIRCEA *(intervenind)* : Folosește cuțitul de vînătoare ! Terminat ! Allo ! Allo ! Tu ești, Bițu ? Aici e Mircea, poziția 7 x 2.

BIȚU : Da, noi sîntem. Felicia și cu mine. Allo, avem poziția 8 x 8. Cum vă simțiți ? Ce știți de ceilalți ?

MIRCEA : Cu Horia și Ileana am vorbit. De Miti și Mioara nu știm nimic. Allo ! Allo ! Horia m-a întrebat de un semnal al unui unchi Victor.

BIȚU : Unchiul Victor, ai spus ?

FELICIA *(luîndu-i aparatul)* : Lasă-mă pe mine ! Allo, ai auzit și tu semnalele unchiului Victor ?

MIRCEA : Nu eu ! Horia ! Am terminat.

SILVIA : Trebuie să ne facem drum spre Horia și Ileana.

MIRCEA : Hai să-nțercăm pe aici. *(Încep să lucreze. Pauză, apoi.)*

MIOARA : Cum te mai simți, Miti ?

MITI : Destul de rău.

MIOARA : Soarbe puțină citronadă.

MITI : Păstrează-o ! Poate totuși ai și tu nevoie.

MIOARA : Nu, nu ! Te rog foarte mult. *(Îi dă să bea.)*

MITI : Ai fost tot timpul foarte bună cu mine, Mioara. Îți mulțumesc.

MIOARA : Dar este firesc. Așa am simțit, așa am acționat.

MITI : Ai simțit ?

MIOARA : Da, am simțit.

MITI : Tu rămîi un mister pentru mine, Mioara.

MIOARA : Poate e mai bine așa ! Orice poezie își are misterul ei.

MITI : Poezie ?

MIOARA : Prietenia nu este oare o dulce și suavă poezie ?

MITI : Ba da ! *(Pauză.)* Nelule, vino aici !

NELU : Ce vrei cu mine ?

MITI : Nelule, trebuie să găsești o soluție să ieșim de aici.

NELU : Să găsec o soluție ? *(Rămîne îngîndurat.)* Să găsec o soluție... O soluție... A, stai... o soluție...

MITI : Ei, Nelule ?

NELU : Nu ! Nu pot găsi nici o soluție ! N-am fost programat pentru așa ceva.

MITI : Cum ? Nu poți găsi ? Te-am socotit tot timpul un superrobot.

MIOARA : Stai liniștit, Miti.

MITI : Nu ! Nu ! Trebuie să facem ceva să ieșim de-aici. Nelule, n-auzi ? Găsește o soluție !

NELU : Nu găsec nimic !

MITI : Trebuie să găsești !

NELU *(frîmîntîndu-se)* : Degeaba ! Mi-e imposibil să găsec ceva !

MITI : Atunci am să găsec eu. Ajutați-mă s-ajung la marginea grotei. *(Ajutat, ajunge.)* Pe aici răzbate un fir de aer. Simți, Mioara ?

MIOARA : Da, simt o adiere.

MITI : Însamnă că pe aici vom putea să ne strecurăm. Hai, Nelule, nu mai sta !

NELU : Dar ce vrei să faci ? Ți-am spus, n-am fost programat pentru...

MITI : Destul ! Destul ! Dă de-o parte buturuga. *(Nelu execută comanda.)* Și cealaltă ! *(Nelu execută.)* Așa ! Acum, să-nțercăm să mă strecur... *(Cu mari eforturi, Miti reușește să iasă printr-o spîrtură. Pauză. În scenă, Nelu, Mioara.)*

MIOARA : A reușit !

NELU : Da, a reușit să iasă !

MIOARA : Să-nțercăm și noi... *(În clipa cînd vor să iasă, reapare Miti. Epuizat, se prăbușește.)*

MITI : În sfîrșit, am găsit drumul... Am văzut cerul albastru... Am respirat aerul curat...

MIOARA : De ce te-ai întors, Miti ?

MITI : Cum, de ce ? Puteam să te las aici ? Pe tine, pe Nelu ?

MIOARA : Îți mulțumesc, Miti. *(Îi mîngîie fruntea.)*

MITI : Ar trebui să semnalăm și celorlalți.

MIOARA : Ar trebui, dar aparatele noastre sînt sfărîmate.

MITI : Atunci să nu mai pierdem timpul. Ah... *(E gata să leșine.)*

MIOARA : Ce e, Miti ?

MITI : Nu... nu mai am putere...

MIOARA : O să te ajutăm, Nelu și cu mine.

NELU : Nu ! Eu nu pot. Hai, Mioara, să ne facem loc !

MIOARA : Ce-ai spus ?
 NELU : Hai să ne strecurăm afară !
 MIOARA : Cum ? Numai noi doi ?
 NELU : Altfel nu se poate. E locul strimt, iar Miti abia se mișcă.
 MITI : Vrei să mă lași aici ?
 NELU : Nu te pot purta în spinare. Nu trebuie !
 MIOARA : Nelule, dar e îngrozitor ce spui ! Cum de poți face una ca asta ?
 NELU : Nu fac decât să execut comenzile interioare.
 MITI : Ce comenzi ?
 NELU : Comenzile imprimate de tine în ultima vreme ! Mi-ai dictat cum să mă port, spunând că, purtându-mă ca un sentimental, voi deveni sentimental. Și mă port cum mi-ai dictat.
 MIOARA : Nelule, ce se întâmplă cu tine ?
 NELU : Nimic altceva decât că trebuie să execut comanda lui Miti : dacă mă aflu într-o situație cum este cea de față, cînd și un băiat și o fată au nevoie de mine, să nu ezit, să dau ajutor numai fetei ! Astfel fi pot dovedi sentimentele mele.
 MITI : Atît a reținut memoria ta ? Ah, mășină năvingă, te întorci acum împotriva mea ?
 NELU : Haide, Mioara !
 MIOARA : Eu nu-l părăsesc pe Miti ! Nu plec de aici decât dacă pornim toți trei. Și-apoi, tu ești robot, Nelule, nu-i așa ? Ei bine, care-i oare prima comandă imprimată oricărui robot ?
 NELU : Robotul nu-i o simplă mașină cibernetică, ci un ajutor de nădejde al omului.
 MIOARA : Atunci ? Atunci, cum vrei să-l părăsești pe Miti ?
 MITI : Pe mine, care am vrut să fac din tine nu numai un ajutor de nădejde, ci un adevărat om !
 NELU (bui măcit) : Nu știu ce se petrece cu mine. Sînt amețit ! S-au suprapus comenzile... S-au încurcat... Nu știu... Nu știu ce e cu mine...
 MITI : Eu sînt de vină ! Probabil, am defectat sistemul de autoreglare.
 MIOARA : Nu l-ai defectat ? Nelu a fost numai suprasolicitat !
 MITI : Ah, dac-aș putea să mă ridic.
 MIOARA : Spune-mi mie ce vrei să faci.
 MITI : Nu știu dacă te pricepi. E vorba de alunița de după ureche...
 MIOARA : Nu-i nevoie să forțezi lucrurile. L-ai zăpăci și mai mult. Releele vor începe să acționeze normal. Ai răbdare.
 MITI : De unde știi toate astea ? Spune-mi, ce ești ? Cine ești ?
 MIOARA : Vei afla în curînd. Întîi să ieșim de aici. (Pauză.)
 NELU (învîrîtor) : Mă simt mai bine. Da, vom pleca toți trei. Voi lărgi și mai mult deschiderea...
 (În timpul acestei scene, ceilalți au dispărut din cabinele lor de piatră, iar pe ultima replică a lui Nelu, își fac apariția în grota în care se află Nelu, Miti, Mioara.)

BITU : Uite-i ! Sînt aici !
 SILVIA : E și Nelu ! Nu ești rănit, Nelule ?
 NELU : Nu ! N-am nimic !
 ILEANA : Ce bine-mi pare ! M-am gîndit mereu la tine, Nelule !
 SILVIA : Și eu !
 CEILALȚI (într-o efuziune de bucurie) : Trăiți ! N-aveam nici un semn din partea voastră ! Ura ! Sîntem iar împreună ! (În clipa aceasta se aude, printr-unul din aparatele care funcționează, glasul unchiului Victor.)
 VICTOR : Allo ! Allo ! Copii, aici e unchiul Victor. Indicați poziția ! Venim să vă salvăm !
 BITU : Allo, unchiule Victor ! Aici e Bitu ! Poziția noastră e 14 y 14...14 y 14... (Scurtă pauză, apoi, deodată, bucățile mari de stîncă sînt date de-o parte de utilaje automate. Se vede o bucată de cer și, într-o lumină mare, apare unchiul Victor, în fruntea unei echipe de salvare.)
 VICTOR (profund emoționat) : O, copii ! Ce fericire că v-am găsit ! Sînteți răniți ?
 MIOARA : Nu prea, unchiule Victor. Mai mult juliți și speriați.
 VICTOR (cître ajutoarele cu care a venit) : Vă rog, ocupați-vă de copii. Tovarășe doctor, tovarășă asistentă, examinați-i ! (Copiii sînt luați în primire, li se acordă o grabnică asistență medicală.) Ei, ce e cu copiii ?
 DOCTORUL : Tovarășe profesor, la cei examinați pînă acum, putem afirma că nu e nimic grav. Zgîrieturi superficiale, mici lovituri, unele ușoare luxații... Atît, și nimic mai mult.
 VICTOR : Ești sigur ?
 DOCTORUL : Absolut sigur ! De altfel, potîm, tinerii pot vorbi, circula...
 MIOARA : V-am spus eu, unchiule Victor, că sîntem mai mult juliți.
 MITI (sesizîndu-se) : Dar de unde-l cunoști tu, Mioara, pe unchiul Victor ?
 MIOARA : Asta-i bună ! Doar el m-a trimis la voi ! (Mirare generală.)
 MITI (stupefiat) : Ce-ai spus ?
 FELICIA (la fel de stupefiată) : Unchiul Victor...
 BITU (aceeași stupefacție) : ...te-a trimis la noi ?
 SILVIA : Cum ? Nu ești din Focșani ?
 MIRCEA : Elevă la Liceul industrial ?
 ILEANA : În clasa a IX-a ?
 HORIA : Colegă cu Nelu ?
 VICTOR : Ei bine, e momentul să dăm lucrurile pe față. Mioara Bratu, întîmplător elevă în clasa a IX-a a Liceului industrial din Focșani...
 MITI : Așadar, nu-i robot ?
 VICTOR : Ai fi vrut să fie ?
 MITI : Nici pomeneală !
 VICTOR : Precum spuneam, Mioara Bratu, întîmplător elevă a Liceului industrial din Focșani, a venit să mă consulte în problema construirii unui robot humanoid.
 MITI : Asta-i colosal !

SILVIA : Dar pot exista asemenea roboți ?
VICTOR : Oho, și încă cum, Silvia !
SILVIA : Mă cunoașteți ?
VICTOR : Foarte bine, din scrisorile Mioarei.
(Pe rînd.) Tu ești Ileana, tu, Mircea, și tu,
Horia. Iar eu sînt unchiul lui Miti, Victor.
MIRCEA : Dumneavoastră sînteți vestitul sa-
vant...
VICTOR : Nu, nu ! Pentru voi toți, sînt
unchiul Victor !
*(În clipa aceasta intervine doctorul, ară-
tîndu-l pe Nelu.)*
DOCTORUL : Tovarășe profesor, tinărul acesta
refuză să se lase examinat.
VICTOR : Păi, afe dreptate !
DOCTORUL : Cum asta ?
VICTOR : Pe el trebuie să-l examinez eu, nu
dumneata !
DOCTORUL : Așa spunea și dînsul !
NELU : Vedeți că știu eu cine trebuie să mă
examineze ?
VICTOR : Nelule, vino încoace. *(Victor îi
face un sumar examen.)* Bun ! *(Mane-
vrează alunița de după ureche.)* Acuma
spune cine ești tu, Nelule...
NELU : Eu sînt Nelu Mefebe, un robot hu-
manoid !
SILVIA *(gata să leșine)* : Ro... robot ?
ILEANA *(la fel)* : Tu, Nelule, robot ? Nu se
poate !
NELU : Ba da, sînt un robot humanoid,
construit de unchiul Victor, Miti, Felicia
și Bițu.
SILVIA : Ah, simt că mi se face rău.
ILEANA : Și mie ! Leșin, nu alta !
SILVIA : Să-mi fac vînt !
ILEANA : Și eu... *(Își fac vînt amîndouă.)*
HORIA : Ți-am spus eu, Mircea, că e ceva
misterios cu băiatul ăsta !
MIRCEA : Da, mă, ai avut dreptate ! *(Sil-
viei, Ileanei.)* Ei, fetelor, ce spuneți de
cavalerul vostru rafinat...
HORIA : Sensibil...
MIRCEA : Cultivat...
HORIA : Sentimental...
SILVIA : Lăsați-ne în pace !
ILEANA : Dacă vreți să știți, eu mi-am dat
seama...
SILVIA : Și eu... Oho, încă de la-nceput...
MITI : Colosal ! Acuma, cică, și-au dat seama,
dar pînă acum...
VICTOR : Miti, poartă-te delicat, cum îi place
tușei tale, Laura. De fapt, ar trebui să
le mulțumești, fetele ne-au ajutat să ve-
dem cît de reușită este gluma noastră
științifică.
MIOARA : Și ce faci pe grozavu', Miti ? Tu
nu m-ai luat pe mine drept un super-
robot ?
BITU : Ai inventat chiar și o teorie a atrac-
ției reciproce.
FELICIA : Halal teorie !
MITI : Bine, dar Mioara...
MIOARA : Da, te-am lăsat să crezi că aș fi
un superrobot, după cum m-a sfătuit
unchiul Victor.
MITI : Cum, unchiule, dumneata ai știut tot
ce se întîmplă aici ?

VICTOR : Mioara mi-a scris zilnic, chiar de
două ori pe zi. Apoi am bănuir că ați
folosit alunița, sistemul de "supercomenzi".
RITU : Cum să le folosim, cînd n-am avut
instrucțiunile ?
VICTOR : Nu le-ați avut ? Dar eu i le-am
dat lui Miti.
FELICIA : Așa, Miti, va să zică asta era
metoda ta pedagogică ?
MITI : Aveți dreptate să fiți supărați. M-am
purtat necinstit.
VICTOR : Oho, să nu afle tușă-ta Laura.
MITI : Da, m-am purtat necinstit, dar toată
povestea era să se întoarcă împotriva
mea ! Dacă nu era Mioara... *(Pauză.)*
DOCTORUL : Tovarășe profesor, trebuie să
vă felicit ! Era cît pe aci să mă păcă-
lesc și eu.
VICTOR : A, nu pe mine trebuie să mă feli-
ciți, ci pe copiii ăștia...
DOCTORUL : Lăsați, a doua oară nu mă mai
păcăliți. Știu eu cum devine cazul... Dum-
neavoastră ați conceput și lucrat, iar ei...
(Gest, pauză.)
MIRCEA : Unchiule Victor, poate ne puteți
lămuri de ce a sustras Nelu probele de
rocă. Știți despre ce probe e vorba, nu ?
VICTOR : Desigur, Mioara mi-a scris și
despre ele.
MIRCEA : Cum vă explicați că le-a sustras
Nelu ?
NELU : Dar nici nu m-am atins de ele.
VICTOR : Nu ! Nu le-a luat Nelu.
MIRCEA : Totuși, ele au dispărut. Înseamnă
că le-a luat altcineva ! *(Pauză.)* Cineva
dintre noi.
SILVIA : Pe cuvîntul meu că eu nu le-am
 luat.
MITI : Și eu vă dau cuvîntul.
MIOARA : Și eu !
FELICIA : Și eu !
RITU : Și eu !
(Horia tace, Ileana, de asemenea.)
MIRCEA : Dar tu, Horia, de ce taci ? Și tu,
Ileana ?
HORIA : Eu cred că nu e cazul să ne dăm
cuvîntul așa, la repezeală.
FELICIA : Probele, în sine, n-au atît impor-
tanță. Pot fi luate altele. Importantă este
comportarea noastră. Trebuie să știm cine
le-a luat.
HORIA : Mă rog, dacă stăruieți, vă dau și eu
cuvîntul că nu le-am luat.
MIRCEA : Foarte bine. Rămîne ca și tu,
Ileana...
ILEANA : Nu ! Nici eu nu le-am luat. Vă
dau cuvîntul meu.
FELICIA : Și totuși, probele au dispărut !
SILVIA : Într-adevăr, aici e ceva misterios,
ca într-un roman polițist. Nici unul dintre
noi n-a luat probele, și totuși ele au dispă-
rut. *(Pauză. Îngîndurare. Frămîntare.)*
VICTOR : Măi copii, vreți neapărat să știți
cine le-a luat ?
ILEANA : De bună seamă !
VICTOR : Ei bine, ce-ați spune să aflați că
le-am luat eu ? *(Stupoare generală.)*
FELICIA : Ce-ați spus ?

MIRCEA : Dumneavoastră ? Cu neputință !
(Toți resping această ipoteză.)

BITU : Dar, unchiule Victor, dumneavoastră
nici nu erați aici !

SILVIA : Sigur, nici nu erați aici !

VICTOR : De unde știți ? Voi erați preocupați
și ocupați, întâi cu serbarea, pe urmă cu
dispariția lui Nelu, încît nu puteați ști
dacă eram sau nu.

ILEANA : Asta așa e !

VICTOR : Și-apoi, nu vă dați seama ? Cum
de-am apărut atît de repede după cutre-
mur ? Înseamnă că eram totuși pe-aici,
pe-aproape...

FELICIA : Bine, dar n-ați venit singur, ci
însoțit de-o întreagă echipă.

VICTOR : Firește, pentru că aparatele noastre
cibernetice indicau probabilitatea unui cu-
tremur în această zonă. Nu-i așa, doctore ?

DOCTORUL : Așa e, tovarășe profesor. (Pauză
prelungită.)

MIRCEA : Atunci... dumneavoastră ați sus-
tras, scuzați, ați luat probele ?

VICTOR : Să vă răspundă Nelu în locul meu.
Ce zici, Nelule, le-am luat sau nu ?

NELU : Nu puteați lua ceva ce nu exista.

HORIA : Cum, nu exista ? Probele se aflau în
vitrină.

VICTOR : Ce-ar fi, Nelule, să lămurești pe
deplin chestia ?

NELU : Cu plăcere ! Probele n-au fost luate
de nimeni !

CEILALȚI : De nimeni ?

NELU : Ele au dispărut de la sine. S-au
volatilizat pur și simplu, ca naftalina, în
contact cu anumite condiții de mediu.

VICTOR : Într-adevăr, așa e ! Descoperirea
acestor probe e foarte importantă. Dar
trebuie s-avem grijă ca, odată scoase la
lumină, probele să nu se volatilizeze ! Să
fie ferite de anumite condiții de mediu,
cum spune Nelu.

MITI : Colosal ! Vedeți, v-am spus eu că
Nelu este un superrobot. El e singurul
dintre noi care a dezlegat misterul.

VICTOR : Potoleşte-te, Miti. Nelu n-a dezle-
gat nici un mister. A știut să vă dea
răspunsul, pentru că am umblat eu îna-
inte la aluniță... (Pauză.) Și, pentru că
am ajuns la capătul destăinuirilor noastre,
îți n-o spun în fața tuturor că nu e bine
ceea ce ai încercat tu, Miti, să realizezi...
Nu ! Nu e bine să transformăm roboții în
oameni, după cum nu e bine să transfor-
măm oamenii în roboți. De altfel, nici nu
e posibil : un robot poate să mimeze dra-
gostea, ura, suferința... Poate să ridă, să
plingă, dar nu va simți niciodată ceea ce
simte un om, un om adevărat ! Ce-i
un robot, Nelule ?

NELU : Un robot nu este o simplă mașină
cibernetică, ci un ajutor de nădejde al
omului.

VICTOR : De aceea, e bine să-l învățăm să
știe cît mai multe. Dar niciodată știința
unui robot nu va deveni conștiința lui...
(Pauză. Lumina, care a năvălit odată cu
echipa de salvare, începe să albastrească.
Printr-o spărtură, se văd stelele sclipind.)
Ei, dar e cazul să plecăm. S-a făcut tir-
ziu... E noapte... Se aprind stelele... Poate,
într-o zi, vom pleca împreună și acolo...

TOȚI : Vom pleca, unchiule Victor, vom
pleca !

VICTOR : Da ! Dar, pînă atunci, să mergem
acasă. Pe voi v-așteaptă părinții, pe mine,
tușa Laura, laboratorul... Să mergem ! Să
mergem să visăm mai departe...

(Unchiul Victor și toți ceilalți părăsesc
încet scena, cîntînd „Viață, viață, te sa-
lut !”. Cîteva clipe, scena rămîne goală.
Apoi, pe nesimțite, coboară ecranul pe
care se proiectează scene din fabuloasa
mitologie tehnico-științifică, în timp ce
glasul povestitorului se aude din nou.)

POVESTITORUL : ...Și-am încălecat pe-o stea
și v-am spus povestea mea... Și-am încăle-
cat pe-o galaxie și v-am spus ce-o să
mai fie...

CORTINA

N.B.

Muzica pentru cîntecele inserate în text
este compusă de Elly Roman.